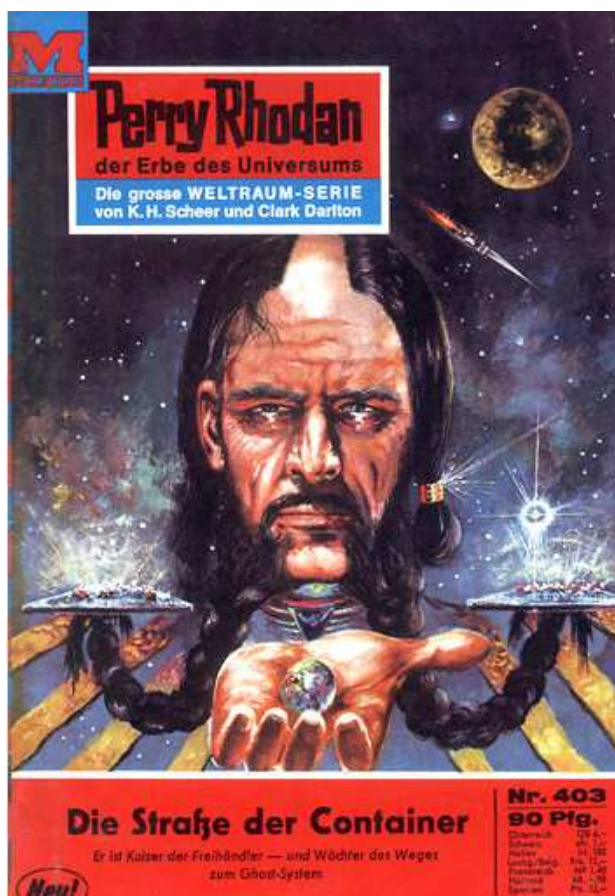

Perry Rhodan, díl 403

H.G.Ewers : CESTA KONTEJNERŮ

Píše se začátek listopadu roku 3431. Od spuštění projektu Laurin uplynul více než rok. Pro nezasvěcené byla Sluneční soustava zničena, rozplynula se v obrovském hyperprostorovém výbuchu.

Pravda je však jiná. Solární systém byl zahalen do ASP a ukryt pět minut v budoucnosti, aby se tak ubránil loďstvu Protipozemské koalice a bylo zamezeno bratrovražedné válce mezi lidmi.

Perry Rhodan, Velký Administrátor Solárního impéria, chce krveprolití zabránit úplně a ukrytí Země je jen první částí jeho pětisetletého plánu. Pozemšťané jsou nuceni operovat z anonymity.

Nepřátelé Země – zejména Imperátor Dabrifa – se snaží získat dědictví údajně zničeného lidstva. Pro tento záměr je důležitá zejména planeta Olymp, kde vládne Anson Argyris, císař Svobodných obchodníků a strážce cest k Systému duchů, jak se též říká Sluneční soustavě.

*Planeta Olymp má být napadena, protože je hlavním uzlem na tajuplné **CESTĚ KONTEJNERŮ**...*

Hlavní postavy románu:

Perry Rhodan – Velký Administrátor Solárního impéria.
Plukovník Hubert S. Maurice – Velitel osobní ochranky Perryho Rhodana.
Anson Argyris – Vládce Svobodných obchodníků; napůl člověk, napůl stroj.
Shalmon Dabřifa – Diktátor a vládce Impéria Dabřifa.
Gideon Olath – Dabřifův důvěrník a přítel.
Galbraith Deighton – Solární maršál a šéf obrany Solárního impéria.
Kuszo Tralero – Dabřifův kosmický agent.
Lupo Cazzuli – Velitel komanda, zkoumajícího ‚Cestu kontejnerů‘.

Naformátováno: Písmo:
Times New Roman, 15 b., není
Kurzíva, Barva písma: Světle
modrá

Naformátováno: Zarovnat do
bloku, Vpravo: -0,19 cm

Naformátováno: Písmo:
Times New Roman, 15 b., není
Kurzíva, Barva písma: Černá

1.

Plukovník Hubert Maurice stiskl tlačítko synchronního zapojení snímačů. Ozvalo se slabé cvaknutí. Na šedesáti třech malých monitorech se rozzářily informace od šedesáti tří mužů ‚Ochranného komanda Velkého Administrátora‘, zkráceně OKA.

Maurice si odkašlal. V jeho aristokratické tváři se nepohnul ani sval. Šéf OKA sledoval pohledem obrazovky; dokud se na nich neobjevila varovná znamení, nebylo nutné zvyšovat ostražitost. S o poznání vyšším zájmem pozoroval plukovník a specialista na obranu obrovskou kupoli flotilového tendru, přesněji řečeno bývalého tendru, neboť před třinácti měsíci bylo plavidlo typu DINOSAURUS zbaveno původní funkce a systematicky připravováno na novou úlohu.

Stříbřitě šedými vlasy pokrytá Mauricova hlava sebou nepatrně trhla, když jeden z monitorů rytmicky zapulzoval. To byla veškerá reakce šéfa OKA na skutečnost, že se přiblížil mocný vesmírný kolos. Krátce nato se z reproduktoru ozval neosobně znějící hlas.

„Přiblížovací manévr ukončen. Akce B3 provedena. Konec!“

„Děkuji!“ odpověděl chladně Maurice. Jeho oči, většinou působily lehce zastřeně, se obrátily k další obrazovce. „Veliteli oddělení vnějšího okruhu: S okamžitou platností začíná fungovat nařízení XQ-1155. Rozumíte?“

„Tady sekční šéf vnějšího okruhu,“ ozval se někdo právě tak chladným jako věcným tónem. „Rozumím. Proveďte rozkaz XQ-1155. Konec.“

Hubert Maurice obrátil hlavu, když se rozezněl bzukák u dveří. Pancéřová vrata vchodu se odsunula do strany, jejich otevření doprovázelo zasyčení. Štíhlý muž v prosté služební uniformě ochranného komanda, s hodnostním odznakem podplukovníka na levém rukávu, vstoupil do ‚Centrály pro kontrolu časového distributoru‘ a beze slova zasalutoval.

Plukovník Maurice odpojí všechny obrazovky a vypnul interkom. Teprve pak se obrátil k nově přicházejícímu. Nikdo nesměl slyšet, co svému zástupci velitel OKA říká. Utajení a dodržení bezpečnostních předpisů bylo důležitou součástí ochrany, jejich porušení by mohlo vést ke katastrofě.

Když za Mauricem zapadla těžká přepážka, plukovník si zhluboka oddechl. Na zlomek vteřiny měl dojem, jako by se zbavil nesmírně těžkého břemene zodpovědnosti. Pak se dal Hubert Selvin Maurice po pohybu. Vzpřímeně a pružnými kroky překonal krátkou vzdálenost k antigravitační šachtě. Ignoroval celou řadu kontrolních aparatur, která mu – jako expertovi na ochranu – nemohla zůstat skryta. Muž v jeho postavení musel přehlížet mnohé.

Antigravitační šachta. Beztížné klesání. Tichý pohyblivý dopravní pás.

Hubert Selvin Maurice vstoupil otevřenou tlakovou propustí do velitelské kupole tendru. V zadní části místnosti zahlédl vysokou postavu. Šedivé oči pod vysokým čelem se výsměšně zableskly, když do nich plukovník Maurice pohlédl. Maurice na to nereagoval. Jeho tvář zůstala absolutně bezvýrazná i během vojenského pozdravu. Přesto si pečlivě prohlížel každý čtvereční centimetr svého protějšku.

Perry Rhodan, neboť objektem Mauricova zájmu nebyl nikdo jiný než Velký administrátor, si lehce odkašlal.

„Nezírejte tak na mě, plukovníku!“ zašeptal tiše Rhodan, neboť jejich slovům naslouchali i níže postavení důstojníci a on nechtěl svého šéfa bezpečnosti uvést do rozpaků.

Hubert Maurice si dovolil decentní úsměv; nebyl v žádném případě domýšlivý, svědčil ale jasně o tom, že se šéf obrany cítí ‚nadnesený na podobné problémy‘, jak vždy tvrdil.

„Pokud dovolíte, pane!“ poznamenal.

Dříve než Perry Rhodan protestovat, vytáhl mu Maurice z opasku nádherně zdobený impulzní paprskomet. S klidem muže, konajícího pouze svou povinnost, vyměnil Hubert Selvin Maurice téměř prázdný energetický zásobník z Rhodanova impulzního záříče za nový, zcela nabitý.

Co se v tu chvíli odehrávalo za plukovníkovým čelem, mohl Rhodan jen hádat; Maurice si však nepochybně připravil nějakou krátkou obhajobu své současné činnosti.

A měl pravdu. Za panujícího napětí si nemohl dovolit žádnou bezstarostnost! Ještě nikdy se Pozemšťané neocitli v podobné situaci.

Už více než rok byla Sluneční soustava – všechny její planety, měsíce a planety – považována za zničenou. Zmizela z Mléčné dráhy, i se svým sluncem se rozplynula v ničivém hyperprostorovém výbuchu – krátce poté, co došlo k podivným jevům v podmořském příkopu Tonga a chvíli před začátkem útoku loďstva Protipozemské koalice.

Asi dvacet pět miliard obyvatel solárních planet to však vidělo jinak a mnohem lépe. Lidé žili jako kdykoli dřív. Sluneční soustava však byla zdánlivě dokonale izolována, obklopena načervenalou září hyperprostoru, stále o přesně pět minut v budoucnosti – pět minut, které zbytek obyvatel Galaxie nikdy nemohl dohnat, neboť i zde plynul čas svým věčným, neúprosným tempem.

Nesporně svědčilo o určité vyspělosti Solárního lidstva, že se většina lidí, když byla seznámena se všemi okolnostmi, rozhodla pro dobrovolnou izolaci. Alternativou by byla galaktická bratrovražedná válka s miliardami mrtvých, zmrzačených a zraněných.

Ale rozhodnutí padlo proti bratrovražedné válce a pro mír – s ním muselo nutně přijít i uskromnění lidí v Solárním systému. Předměty, které se už dávno staly běžnou součástí lidských životů, jako možnost otevřeného obchodu s jinými světy, bezporuchově fungující kosmické spojení, volný výběr pracoviště uvnitř tisícovky kolonizovaných soustav a mnoho dalšího, to všechno už náhle nebylo k dispozici. Téměř nikdo nemohl opustit úkryt v budoucnosti. A nikdo neoprávněný do něho nemohl vstoupit. S ostatními planetami Mléčné dráhy nebylo udržováno žádné hyperkomové spojení. Zkrátka a dobře: Lidstvo se rozhodlo proti válce a pro izolaci; následky však lidem měly dojít postupně.

Muž, za jehož osobní bezpečnost plukovník Hubert Maurice zodpovídal, to všechno předpověděl už před pěti sty lety. Samozřejmě ne sám, na tomto plánu pracovaly generace lidí a pozitronických mozků.

Všem bylo zřejmé, že po pozitivním rozhodnutí musí přijít šok z vystřízlivění. Lidští a pozitroničtí psychologové rovněž vypočítali, že tento šok nesmí být odstraněn, mělo-li si lidstvo uchovat duševní zdraví. Naopak: Musel být cílevědomě urychlený – a potom vedený po správných drahách.

A tak se i stalo.

Duševní napětí bylo vybudováno, řízeno a uvolňováno. Zprávy z normálního času daly dvaceti pěti miliardám obyvatel Sluneční soustavy jistotu, že jejich rozhodnutí bylo správné a je ku prospěchu všeho inteligentních živých tvorů v Mléčné dráze.

Mezitím se tři hlavní dceřinné říše lidstva – tedy Carsalský svaz, Impérium Dabřifa a Středogalaktická unie – dostávaly do víru událostí, které vyvolali jejich neomezení vládci, když uzavřeli dohodu o zničení Solárního systému. Tři militaristy vedená impéria náhle neměla společného nepřítele. Tím zmizely faktory, které je nutily ke spolupráci.

Co měli dělat tři slintající vlci, když znenadání zmizel tučný beran?

Pomalu, ale neustále se vratké spojenectví rozpadalo, což mohl pozorovat pouze někdo, kdo vidět pozadí – a Solární rozvědky se za kulisy galaktické politiky mohla podívat. Všichni lidé ve Sluneční soustavě se stali svědky toho, jak jejich plán přináší ovoce – v neprospěch diktátorů a pro utlačované národy. V co jen málokdo věřil, se stalo skutečností: Lidé se díky spiknutí Protipozemské koalice sjednotili, chtěli bojovat proti diktátorům a jejich přísluhovačům.

Jistě, Pozemšťané ukrytí v ASP byli stále stejní, jako dřív. Nebyli náhle lepší či ušlechtilější, než lidé ve zbytku Galaxie. Přesto měli něco, co v ostatních soustavách nebylo: Kolektivní vědomí, které spojovalo všechny oběti plánovaného spiknutí.

Postupně se z toho vyvinul jakýsi kodex cti. Žít v Soustavě duchů bylo privilegium, a nebylo by čestné ohrozit kvůli svému egoismu velké tajemství Solárního lidstva. Tak – nebo alespoň podobně – uvažovala převážná většina Pozemšťanů. Přesto tu byla menšina nespokojenců, kteří byli dle demokratických zásad ochotni podpořit plány většiny.

Jen pár lidí vědělo lépe než plukovník Hubert S. Maurice, že i tak je ve Sluneční soustavě dostatek fanatiků a spikleneckých spolků. Život Velkého administrátora by byl v nebezpečí, jakmile by on, Hubert Maurice, nebo někdo z jeho podřízených, jen na okamžik polevil v ostražitosti.

Maurice se protlačil mezi dvojicí šeptem hovořících mužů; menší, s neobyčejně velkou hlavou a pokřiveným tělem, byl Homer G. Adams. Druhý byl Solární maršál Reginald Bull, který byl přes svou vysokou hodnotu a značný věk – tedy asi 1500 let – stále stejně vznětlivý, jako zamlada.

Ted' však Reginald Bull ztichl uprostřed věty a zíral na bezpečnostního odborníka. Plukovník Maurice, který Velkého administrátora na okamžik opustil, se vracel zpět do velitelské centrály tendru a v rukou nesl stříbřitou helmu.

Hubert Maurice Bullyho těsně minul, řekl mechanické a duchem nepřítomné „pardon“ a zastavil těsně před Velkým administrátorem. Maurice přilbu ještě jednou zkontroloval a podal ji Rhodanovi.

„Prosím, pane!“

Rhodan se na plukovníka překvapeně zadíval. „Co mám s tou věcí dělat?“

„Nasaďte si to prosím, pane,“ zašeptal Huberta Maurice. Z jeho vlasů stekla kapička potu, jediná známka toho, že i chladnokrevný muž jako Maurice má nervy. „Jedná se o jednom emošitový aktivátor.“

Pak tiše, téměř neslyšně, dodal:

„Olymp hlásí přítomnost skupiny nepřátelských agentů.“

Perry Rhodan přečetl zprávu z Mauricových rty a mírně pobledl. Jistě, s tímto vývojem všichni počítali. Došlo k tomu však trochu brzy. Patrně to byla tajná služba Říše Dabrifa. Bylo nesmyslné se Maurica ptát, jak s tím souvisí emošitový aktivátor. Co to vůbec emošit je? Administrátor se tím neměl čas zabývat. V zadní části sálu zablikaly kontrolky televizních kamer.

„Děkuji mnohokrát,“ šeptal Velký administrátor a usmál se nic neříkajícím úsměvem politika, který nikdy přesně neví, kolik lidí ho právě sleduje.

Plukovník Hubert S. Maurice beze slova ustoupil a učinil se takřkajícím ‚neviditelným‘. Uměl se změnit v nedůležitou, tuctovou osobu v pozadí, takže ho lidé okolo stěží vnímali. Pro publikum u televizních přijímačů na planetách, měsících a stanicích Sluneční soustavy byl od nynějška Hubert Maurice v nejlepším případě okrajovou figurkou.

Gowan R. Nuriman, poslanec, expert na ekonomii a zástupce Homera G. Adamse, se nenápadně prodral do popředí. Vedle něho a za ním se tyčilo pět mužů ve staromódních oblecích, žoviálně se usmívajících do objektivů kamer. Nikdo na nich nemohl poznat, že se pod šaty ukrývá celý arzenál zbraní, s nimiž by tato pětice bez potíží porazila celé armády 20. století. Jejich jediným úkolem bylo vytvořit ochranný val mezi Velkým administrátorem a kamerami. Bylo třeba počítat i s nebezpečím z tak obyčejných věcí, jako byly objektivy kamer; s tím mělo lidstvo hořké zkušenosti.

Mauricově pozornosti však nic neuniklo. Tento muž, navenek působící chladně a netečně, se uvnitř třásl o Rhodanův život. Prokletí osudu, jak o tom Hubert Selvin Maurice cynicky hovořil, mu dalo geniální schopnosti extrapolace. Každou minutu se musel strachovat o život muže, kterému lidstvo vděčilo za svůj bleskurychlý vzestup.

Možnost atentátu tu byla neustále, motivů pro něj bylo víc než dost. I přes relativní izolaci Sluneční soustavy překazila Solární rozvědka Galbraita Deightona už tři spiknutí: komplot militaristů, kteří Administrátora považovali z příliš slabého; spiknutí sekt a gangsterů, kteří chtěli získat vliv na vysokou politiku.

Ačkoli měl speciální kontaktní čočky, přivřel Hubert Maurice, když se do zobrazovací plochy panoramatického štítu kupole dostala část slunečního disku. Zde, na oběžné dráze nad Merkur, vypadalo filtrované světlo Slunce jako vodopád tekuté mědi, svíjející se, točící a občas vyšlehnuvší do volného prostoru.

S temným zavrčením naskočilo skryté strojní zařízení. Zdánlivě jen vlasově tenký měděný paprsek opustil povrch Slunce, stočil se k bývalému flotilovému tendru a zmizel ze zorného pole lidí ve velitelské kupoli. Dunění strojů přešlo do hlubšího odstínu.

Zvláštní! pomyslel si Hubert S. Maurice. Lidé sací paprsek sotva zahlédli, a přesto to byl druhý největší technický zázrak století – možná dokonce tisíciletí.

Gowan R. Nuriman stál v ohnisku pozornosti dobře tuctu televizních kamer. Jeho široká plochá tvář vyzařovala optimismus a radost, zatímco divákům vysvětloval, co se bude v následujících minutách dít.

„V uplynulých třinácti měsících jste se vy všichni často ptali, co se stane s mocným hospodářským potenciálem Sluneční soustavy. Mnozí z vás pochopili, že transport zboží skrz temporální propust' na vesmírných lodích není realizovatelný. V tomto případě by úkryt Solárního lidstva...,“ usmál se typicky spiklenečným způsobem, „...nezůstal tajným moc dlouho. Každopádně již nebyl možný volný pohyb plavidel mezi oběma časovými rovinami. Tím vypadla planeta Mars jako dosud největší interstelární překladiště.“

Senátor Nuriman vložil do své řeči pauzu, aby jeho následující zprávy zapůsobily o to silněji. S vděčností zaregistroval proud studeného vzduchu z klimatizace, který mu ochladil zpoceně čelo. Nuriman nevystoupil před svým šéfem Adamsem proto, že by byl lepším expertem, nýbrž proto, aby případná nálož, propojená s kamerovou aparaturou, zabila jeho a ne hlavního finančníka Solárního impéria.

„Z nejrůznějších záznamů dějin Impéria víte,“ pokračoval Gowan R. Nuriman, „že už před tisíci lety osídlila skupina Svobodných obchodníků sluneční soustavu mimo výsostné území Solární říše. Jednalo se o malé červené slunce s dvojicí planet. Slunce obdrželo jméno Boscykova hvězda, po takzvaném císaři Lovely Boscykovi, který stál u zrodu Svobodných obchodníků. První planeta byla nepoužitelná, druhou obchodníci nazvali Olympem. Tuto planetu nechal Velký administrátor Perry Rhodan na základě zvláštní plné moci – a smlouvy s tehdejšími a současnými vládci Olympu, patriarchou Ansonem Argyrisem – změnit na obrovské galaktické překladiště, podobné našemu Marsu.“

Nuriman zachytil napomínající pohled Homera G. Adamse a stručně ukončil svůj výklad:

„Detailnější zprávy nechám na pozdější tiskové konferenci a oficiální vyjádření. A nyní již nechám promluvit ministra hospodářství, který by vám rád sdělil několik věcí.“

Hubert S. Maurice si založil ruce na prsou. Jeho téměř lhostejný pohled přešel po postavě legendárního finančního génia Homera G. Adamse, cestoval přes světlem změněného obličeje Perryho Rhodana a nakonec se zastavil na světle červených energetických sloupech, který vylétly z projekčních jednotek na plošině tendru a bez jakéhokoli zvuku se v šestisetmetrové výšce spojily do oblouku moderního dálkového transmiteru.

Supí hlava! pomyslel si mimoděk Maurice.

To byla jeho první myšlenka, když Homer Gershwin Adams obrátil hlavu. Maurice se zamračil. Jistě – ta hlava skutečně nebyla krásná, ale tak ošklivé označení si nezasloužila.

V té chvíli se oblouky transmitteru rozzářily pronikavým světlem. Maurice hleděl na Adamse a uvědomil, si, že tento nesmrtelný neznal po posledních tisíc pět set let nic jiného, než práci pro lidstvo. Byl nyní šťastný, neboť mohl k nohám Pozemšťanů složit další gigantické dílo.

„Nyní zahajuji provoz...“, zvolal Homer Gershwin Adams svým pronikavým hlasem. „...Cesty kontejnerů! Cestu z budoucnosti do přítomnosti našich bratrů a sester, a cestu od nich k nám, kteří jsme se dobrovolně skryli v Soustavě duchů, abychom zabránili válce.“

Nikdy jsem nevěděl, že se i člověk jako Adams může pro něco takhle nadchnout, pomyslel si překvapeně a trochu pobaveně Hubert S. Maurice.

Homer G. Adams stál těsně vedle Perryho Rhodana. Proti mírně zakrslé postavě finančního experta působil Velký Administrátor jako obr. Jeho symbiont Whisper se opět proměnil ve splývavý přehoz, který jako by se vlnil v lehkém větru a zářil tisíci diamanty.

Perry Rhodan zdvihl ruku. Plukovník Maurice měl nejasný dojem, jako by na něho Velký administrátor krátce posměšně pohlédl, ale nebyl si tím zcela jistý. Hluk strojů a energetických měničů stále rostl, až se podobal vzdálenému hřmění. Ve volném prostoru se náhle vznášelo pět gigantických útvarů.

Hubert Selvin Maurice polkl.

Pro nedokonalé lidské smysly to bylo příliš rychlé. Postřehl sice, jak oblouky krátce zazářily, zahlédl tmavošedé rematerializační pole – než si to však stačil uvědomit, bylo po všem.

Objektivy kamer se otočily, aby zachytily dění ve volném prostoru.

„Milovaní spoluobčané Sluneční soustavy!“ začal Perry Rhodan s úsměvem. „To, co vidíte na svých obrazovkách, je pět kontejnerů z pěti různých planet našeho systému. Každý měří patnáct set krát tři sta metrů – a mnoho podobných bude v nejbližších týdnech a měsících neustále cestovat mezi normálním časem a časem Soustavy duchů.“

Když se objevila temporální propust', Rhodan se lehce zachvěl. Jistě, propust' ve skutečnosti nevznikla, neboť existovala už třináct měsíců. Jen se spolu s planetou Merkur vynořila ze záře oslnivého slunečního kotouče.

I Maurice se při pohledu na temporální propust' necítil nejlépe. Sledovat tento objekt – říkalo se mu také časové okno – bylo zároveň povznášející a znepokojivé: povznášející, protože se jednalo o grandiózní výtvar pozemské vědy, znepokojivé kvůli jeho krajně nepřekonatelnému zevnějšku. V zásadě se podobal vnitřku lidského zažívacího traktu.

Pět obřích kontejnerů se díky gravitačním paprskům tendru seřadilo. Proudly gravitonů, projektované generátory upravené lodi, byly také zodpovědné za to, že kontejnery zamířily k ústí propusti – a nakonec v ní zmizely.

Plukovník Maurice přivřel na několik okamžiků oči a pokusil si představit další trasu kontejnerů. Byl velice dobře informován o dějích, probíhajících v časovém kanálu. Průlet – to byl opět zcela nevhodný výraz – se skládal z pěti etap. Těsně za vstupem do propusti byla temně rudá oblast, následoval světle červený úsek, pak žlutý, světle zelený a nakonec bílý. Průměr energetického tunelu nikdo neznal, ani jeho délku. Popravdě, v tomto podivném vesmíru žádné podobné rozměry neplatily.

Pět obřích kontejnerů se opět vynořilo na monitorech velitelské kupole. Obraz byl přenášen z kontrolní stanice u temporální propusti. Plukovník Maurice sledoval, jak kontejner za kontejnerem vplouvá do ústí časového kanálu. Tyto obří nádrže neměly žádný vlastní pohon a žádnou posádku. Byly to pouze schránky, vybavené na transport zboží.

„Ted'!“ pronesl muž stojící vedla Huberta Maurica. „Tmavě červený sektor! Není to okouzující?“

Maurice si až po několika vteřinách uvědomil, že muž oslovil právě jeho. Zvedl obočí, lehce se usmál a řekl:

„Co považujete za tak okouzující, pane?“

Muž se na něho nechápavě pohlédl.

„Co...?“ ptal se zmateně. „No, já...“ Zakroutil hlavou a ztichl, a Maurice měl svůj klid.

Ne že by se šéf bezpečnosti nechtěl věnovat rozhovoru, ale jeho hlavní starostí bylo okolí Velkého administrátora a zde se vynořil faktor, který plukovníka znepokojil.

Krajně atraktivní žena – atraktivní nejen zevnějškem, ale i duševním vyznačováním – se už deset sekund prodírala k Velkému administrátorovi. Snažila se to udělat nenápadně, jenže zraku Huberta Maurica jen tak něco neuniklo. Šéfa OKA udivila dívčina tvrdohlavost. Vydal se k ní. Po pár vteřinách stál plukovník Hubert S. Maurice přímo před ženou. Ta měla v ruce trivideovou kameru s obrazem Perryho Rhodana. Maurice se decentně usmál. „V případě, že chcete...“

Zbytek věty zůstal nevyslovený. Její ruka se roztřásla, prst sklouznul z tlačítka, které aktivovalo trivideovou kameru. S výrazem její tváře se udála výrazná změna. Celá ztuhla, oči měla temné jako horská jezera před bouřkou. Neochotně specialistu následovala do vedlejší místnosti. Sotva za nimi zapadla pancéřovaná přepážka, stěny se rozzářily studeným světlem.

„Můžete mně tu věcíčku klidně odevzdat, madam,“ pronesl Maurice trpělivě.

Její tvář zůstala bledá a bezvýrazná. „Nerozumím, co...“

„Ale víte. Myslím tu paranálož. Tento prostor je zahalen do antipsí pole, a vaše paranálož začne fungovat pouze tehdy, je-li odpálena individuálními oscilacemi Velkého administrátora.“

Sklonila hlavu. „Odkud jste se to dozvěděl?“

Mauriceova tvář byla vážná. „Nevěděl jsem to. Lidé, kteří vás poslali, byli velice šikovní. Momentálně jste ovládána dvěma psychickými paravlivy, proto mi asi nebudete věřit. Jeden z těchto vlivů ostatně vychází z trivideové krychle.“

Když krychle dopadla na podlahu, plukovník pokrčil rameny. „To je zcela zbytečné. Prozradila vás vaše tvrdohlavost. Ve skutečnosti jste velká citelka Perryho Rhodana. Proto vás také zneužili – nemohla jste se prozradit negativním mentálním vyzařováním. Pomocí hypnózy vám dali dva příkazy: Měla jste si promluvit s Rhodanem a zároveň se dostat na jeden metr od něho. Odhaduji, že bombu lze odpálit pouze v této vzdálenosti. Parabomba vyvolává paniku. Zmatek okolo Administrátora by byl vidět na všech obrazovkách ve Sluneční soustavě. Následkem toho by došlo k panice na všech planetách systému.“

Vzal ji za ruku a vlídně kývnul ve směru dveří, které se beze zvuku otevřely. „Pojďte, madam!“

Plukovník Hubert S. Maurice přišel právě včas, aby viděl, jak kontejnery opouští bílou zónu a vlétají do odhmoťňovacího pole dálkového transmiteru. Perry Rhodan bezděčně pohlédl na kombinovaný chronometr na svém levém předloktí.

„Píšeme 2. listopadu 3431, 21:37 hodin,“ poznamenal Maurice. „Poslední kontejner dosáhl před pěti minutami, tedy kolem 21:32 hodin našeho času, planety Olymp.“

„Omyl,“ odpověděl se zjevnou lhostejností Velký administrátor. „Budeme-li vycházet z času v Soustavě duchů, poslední kontejner se na Olymp dostane už o pět minut dříve. Ale jak vás znám, chcete mluvit o něčem docela jiném, plukovníku.“

Maurice se zasmál, nenápadně pokynul jednomu ze svých mužů a požádal Velkého administrátora, aby ho následoval.

* * *

Odposlechuvzdorná místnost se nacházela několik metrů pod velitelskou kupolí bývalého tendru. Plukovník Maurice zkontroloval pozitronické bezpečnostní zařízení, potom pohlédl Velkému administrátorovi do očí. „Dal jste Shanje Moissejewové osobní povolení, aby se zúčastnila slavnostního zprovoznění Cesty kontejnerů. Proč?“

Rhodanova tvář zčervenala. Škrobenost spadla z Maurice jako špatně padnoucí maska. Zakašlal a otřel si pot z čela.

„Omlouvám se za svůj příkrý tón,“ vysvětloval. Při způsobu jeho řeči však nebylo pochyb o tom, že omluvu považuje za zbytečné plýtvání časem..

Perry Rhodan se proti své vůli rozesmál. „Tak dobře, plukovníku. Přejděte konečně k věci. Ta dáma je ředitelka jedné charitativní organizace. Její bezúhonnost je nad slunce jasná. Znáám dobře ji i její práci. Požádala mě, aby se mohla podívat na otevření Cesty kontejnerů. Samozřejmě jsem jí to povolil...“

Teprve nyní si Velký administrátor uvědomil, že se nebaví jen se svým důvěrníkem, ale i s někým, kdo odpovídá ta jeho bezpečnost. V tomto případě ale...

„Přece nepodezříváte madam Moissejewovou, plukovníku!“ řekl výhružně. „Vidět jsem, jak jste s ní opustil velitelskou kupoli.“

„Ale neviděl jste,“ pronesl Maurice, „že u sebe nese parabombu, kalibrovanou na vaše mozkové frekvence.“

Rhodan zatřel pěsti a pronikavě na plukovníka hleděl. Na jeho čela se dmula žíla, jako vždy, když se rozhněval. „Plukovníku Maurici!“

Hubert Maurice jako by se scvrkl. „Pane, musím vás požádat, abyste mě nepřerušoval. Madam Moissejewová je jistě nevinná...“

Rhodanovo náhlé ušklíbnutí ho zmátlo. Prsty zajel pod límeček uniformy.

„Chtěl jsem tím říct, že na tomto spiknutí nenese žádnou vinu. Byla paramechanicky ovlivněna, neboť její myšlenky nejsou namířeny proti vám. Její pozitivní smýšlení o vás překrylo nepatrné vlivy sugesce.“

„Přestaňte, plukovníku!“ napomenul ho Rhodan. „Odborné detaily si poslechnu později, teď mě zajímá stav madam Moissejewové. Jak se jí daří jí?“

Tentokrát nehnul Hubert Selvin Maurice brvou. Byl uražený.

„Pane..!“ Opět si odkašlal. „Ovšemže jí je dobře. Velice šetrně se postaráme o její vyléčení. Když jsem odstranil bezprostřední nebezpečí, věnoval jsem celou svou péči druhé oběti, totiž madam Moissejewové... Promiňte, pane!“

Pohlédl ke stěně, jejíž část rytmičky zablikala. Mauricův pohled se zaměřil na určitou část zdi. Elektronický přijímač registroval pohyb jeho očí, umocňovaný mentálními impulzy a informoval řídící automatiku. Tichý povel byl zaznamenan, zpracován a nakonec i vykonán. Vše trvalo jen několik vteřin.

Plukovník Maurice se opět věnoval Velkému administrátorovi. „Důležitá hyperprostorová zpráva z Marsu, pane. Nechal jsem tuto místnost naprosto izolovat.“

Dříve než mohl Perry Rhodan odpovědět, rozzářil se na stěně doposud neviditelný trivideový panel. Na něm byla zobrazena místnost přeplněná monitory a dalším technickým vybavením. Uprostřed trůnila blondáta, nenápadně nalíčená žena; pod laboratorním pláštěm měla svetr bluesové barvy (bluesová barva byla velkým výkřikem módy;

výraz se vztahoval k nádhernému tělesnému ochlupení Bluesanů, inteligentních bytostí, vlastnicích mohutnou říši na východní straně Mléčné dráhy).

„Dr. Marly Khotová, major Solární rozvědky, pane,“ vysvětloval Maurice Velkému administrátorovi. „Rozvědka ten případ převzala.“

Dr. Marly Khotová se usmála. „Jak nařizují služební předpisy, plukovníku.“ V jejím hlase zazněl chladný podtón.

„Majore!“ zavrčel Perry Rhodan. „K věci!“

Major Solární rozvědky si nenapodobitelným pohybem hlavy odhodila vlasy z čela. „Jde o případ Moissejewová. Již bylo zatčeno dvanáct osob. Vše ukazuje na to, že tato skupina zodpovídá za parabombový atentát na Administrátora. Jde o členy zločinecké organizace, známé jako Petrovičova skupina.“

„Motivy?“ informoval se Rhodan.

Dr. Marly Khotová pokrčila rameny. „Zřejmě strach před ztrátou moci kvůli částečnému přeškolení přístavních techniků a jejich decentralizaci. Atentátníci chtěli kompromitovat Cestu kontejnerů a vyvolat paniku na Zemi a Marsu. Účinek byl psychologicky velmi dobře naplánovaný, pane.“

„Děkuji vám,“ řekl Perry Rhodan.

Dr. Khoto chtěla ještě něco dodat, ale přerušilo ji nové příchozí vysílání. Na trivideovém štítu vyvstal trojrozměrný obraz tváře Reginalda Bulla.

„Omlouvám se, Perry,“ začal Solární maršál po krátkém postranním pohledu na Maurica, „ale musíš přijít za námi, jinak se sesype náš časový harmonogram.“

Rhodan přikývl. Zamračil se, když spatřil Mauricovy zoufalé posunky.

„Dokonalá bezpečnost nebo ne, plukovníku,“ zabránil jakýmkoli protestům. „Tentokrát budeme postupovat podle časového rozvrhu. Hned přijdu, Bully.“

2.

Malé červené slunce viselo nad západním obzorem. Od severu se přihnala modročerná mračna a kalně červený sluneční míč skoro úplně zakryla.

Císař Anson Argyris stál na nejvyšší terase svého paláce a pozoroval západ Boscykovy hvězdy. Občas prošlo trhlínami v hradbě mraků trochu narudlého svitu a dopadlo na Argyrisovu tvář. Vypadala jako vytesaná ze žuly: hrubá, plná šedivých stínů a nádherných odlesků slunce – a naprosto nehybná.

Okolo s hluchým máváním křídel přelétal jeden z místních ptáků, dlouhým zobákem zakončenou hlavu skláněl dolů a zvědavě si osamělého muže na terase prohlížel. Pak se otočil a zmizel v rychle houstnoucí tmě.

Argyris pohlédl do okolí paláce, osvětleného stovkami lamp a reflektorů, které měnily olympskou noc v den. Ze zahrady k němu dolehla vzdálená změť hlasů. Jen nahoře, na nejvyšším podlaží paláce, byla tma a ticho. Anson Argyris založil své svalnaté paže na široké klenuté hrudi a pohrdavě se zasmál. Náhle se otočil, přikrčil a připravil k boji. Pak se uvolnil a napřímil se.

Žlutozelené skvrnitě zvíře se podobalo kříženci pozemského medvěda a tygra. Co se týkalo jeho velikosti, oba tyto druhy překonával. Jeho mohutná lebka s mazlivě přitiskla k Argyrisovu boku. Císař vzal do rukou ohromnou tlapu Maorghy a začal ji drbat mezi ušima. Odpovědí mu byl temný bručivý zvuk, který jako by přicházel ze samotného olympského podsvětí. Anson Argyris se zasmál: nejdříve slabě, ale po chvíli se už dunivě chechtal.

Náhle přestal a pohlédl do jantarových očí Maorghy. Co si obřímú zvířeti pošeptal. Mezi oběma bytostmi jako by se pnulo neviditelné duševní pouto.

Ode dveří zabručel interkom. Obr několika tichými skoky zmizel ve stínu, neviditelný a přece stále poblíž pro případ, že by ho lidský přítel potřeboval.

„Co je?“ zeptal se mrzutě Anson Argyris.

Vysoce citlivé mikrofony přijaly jeho hlas a předaly ho dál.

„Plukovník Maurice, pane!“ přišla odpověď z temnoty. „Přichází prý v naléhavé záležitosti.“

„V pořádku!“ řekl Argyris. „Blokovací zařízení odpojit!“

Zdálo se, jako by císař řekl ‚Budiž světlo‘, neboť se náhle celá plošina koupala ve žlutém svitu. Maorghy se s brucením vynořila z úkrytu mezi skupinou keřů a loudala se ke vchodu do svého obydlí. Snad věděla, že by tu teď pouze překážela.

Císař Anson Argyris hodil poslední pohled na stupňované nekryté terasy, klesající do třisetmetrové hloubky, kde začínaly nádherné zahrady paláce. Pak se otočil a kráčel k napodobenině staré modlitebny.

Vnitřek zdánlivého chrámu ovšem neobsahoval předměty, které by člověk očekával při pohledu zvenčí. Bylo zde ústí antigravitační šachty, jehož polarizované silové pole vytvářelo spolu s poletujícím prachem charakteristické mihotání.

Argyris vstoupil do šachty. Zatímco pomalu klesal, uzavřel magnetický lem svého pestrobarevného kabátu. Tiše zaklel, když se mu několik černých chloupků na hrudi přiskříplo mezi lemy. Nakonec prověřil kombinovaný přístroj

v pouzdře na pravém boku. Spokojeně registroval, že mu může zbraň díky speciálnímu mechanismu doslova skočit do ruky, jako by byla živá.

Na dolní terase již čekala císařova tělesná stráž. Argyris oba ozbrojence odmítl pokynem ruky a výsměšně se zašklebil, když sklopili hlavy a odkráčeli.

Císař vstoupil do své pracovny. Byla to spíš hala, a víc než čemukoli jinému se podobala velitelské centrále vesmírné lodi nebo zasedací místnosti nějaké planetární vlády. Kolem dokola byla panoramatická galerie, zcela totožná s vybavením můstku ultrabitevní lodi. Jediným rozdílem bylo, že odtud nebyly obsluhovány zbraně, nýbrž strojní vybavení obchodní planety.

V jedné ze stěn se rozevřela velká dvoukřídlá vrata. Argyris stoupl na dopravním pásu a nechal se dopravit až ke nim, pouze posledních pár metrů přešel po svých. Anson Argyris vešel do luxusně vybaveného přijímacího sálu. Z křesla se tam právě zvedal muž. Byl velký, hubený s klidným výrazem tváře a chytrými očima – muž, kterým hned tak něco neotřese. Jen lehké chvění obočí prozrazovalo divoký vír myšlenek za mužovým čelem.

Císař Anson Argyris zastavil pár metrů před návštěvníkem, potom rozpřáhl své mohutné ruce a dunivě zvolal:

„Buďte vítán na dvoře císaře Argyrise, plukovníku Maurici!“

Hubert Selvin Maurice stál v dokonalém pozoru. Jako by spolkl ocelovou trubku. Pod připáženou levou rukou drtil zbrusu novou služební čepici, zatímco zíral na barbarsky oblečeného císaře, který právě procházel branou.

To snad ani nemohla být pravda! Tento nejméně dva metry vysoký, herkulovsky stavěný chlap s býčí šíjí, hrubou tvář s boxerským nosem, dlouhými černými vlasy a dvěma copy vousů, tento živoucí pozůstatek z barbarského pravěku – tento muž že měl být dědicem císaře Lovely Boscyka a krále Roie Dantona?! Obluda se zašklebila, takže byly vidět dvě řady velkých nažloutlých zubů.

„Buďte vítán na dvoře císaře Argyrise!“ řval ten ohava.

Hubert Maurice se bezděčně otřásl. K feudalismu jakékoli druhu cítil značný odpor. Pak si decentně odkašlal.

„Dobrý den, pane Argyrisi,“ řekl s jasně neosobní zdvořilostí.

Bedlivě si prohlížel modrozelené světlé nárameníky na císařově kabátci a uvažoval, zda se skutečně skládají z čistého howalgonia. K těmto nárameníkům byly připevněny oba pletence Argyrisových vousů. U kohokoli jiného by to nejspíš působilo směšně, u císaře však nikoli.

Anson Argyris si plukovníkova odporu všiml a zamračil se.

„Zdá se, že máte něco proti mému titulu, plukovníku,“ konstatoval nevládně. Hubert S. Maurice se po císařově boku vydal k dalším dveřím.

„Mé soukromé pocity nejsou v tuto chvíli důležité,“ poznamenal chladně. „Můj velitel mi poručil mi, abych se přesvědčil o vaší identitě a až potom...“ Zakašlal a dodal, „...se zhostil svého úkolu.“

Oblíčeje Ansona Argyrise náhle nabyl hrozivý výraz. „Váš velitel by měl vědět..!“ Resignovaně mávl pravicí. „Tak dobrá, plukovníku Maurici, pojďte.“

Maurice měl dost starostí, aby Argyrisovi stačil. Císař a patriarcha Svobodných obchodníků kráčel ostrým tempem. Provedl hosta několika chodbami, halami až do velice pečlivě zajištěné místnosti.

Když se uzavřela masivní přepážka, zůstal stát Anson Argyris uprostřed místnosti, zády k Mauricovi. Plukovník zaslechl šelest císařova kabátce, potom se Anson Argyris bleskurychle otočil. Hubert Selvin Maurice nasucho polkl. O tom, co přijde, věděl vlastně naprosto vše. Měl ty nejpodrobnější informace. Z několika důvodů neznal pouze císařovu vnější podobu. Vnitřek byl naprosto nezaměnitelný: Císař Svobodných obchodníků – nebo alespoň jeho větší část – byl robot typu vario 500!

„Můžete svou...ehm... masku opět uzavřít,“ koktal Hubert Maurice.

Přes svou rozpačitost byl Maurice specialista na obranu, proto si odhalenou konstrukci robota vario 500 velmi pozorně prohlédl. Když císař Argyris manipuloval se svou biomaskou, sklouzl plukovníkův pohled na robotovu hlavu. Byla to první hlava bez mozku, kterou kdy viděl (pokud tedy pominul pár hlav s mozky, které byly zcela k ničemu). Mozek Ansona Argyrise byl ukryt v horní části robotova trupu. Císař opět zapnul kabátec.

„Spokojen, plukovníku?“ se ptal Anson Argyris.

Hubert S. Maurice si uvědomil, jak zbytečné prověřování Argyrisovy totožnosti je. Byl však zodpovědný za bezpečnost Perryho Rhodana. Musel prověřit i to nejmenší nebezpečí či nestabilní element.

„Dejte ruku ze zbraně, plukovníku Maurici,“ řekl císař tiše. „Než by jste ji stačil použít, vykloubil bych vám obě ramena. Mě by přemohl jediný muž a tím je váš šéf, empat Galbraith Deighton.“

Maurice svěsil ruce a cosi zamumlal.

„Vidíte,“ vysvětlil Argyris, „že robot jsem, ale zároveň nejsem. Můj mozek se skládá ze dvou komponent: pozitronické části a komprimované organické buněčné plazmy ze Světa sta sluncí Posbiů.“

„Já vím.“ Maurice hlas zněl zastřeně. „Jestli vám rozumím, chcete tím říci, že nejen myslíte, ale i cítíte...“

„Překvapuje vás to?“ tázal se císaře Anson Argyris vyčítavě. „Mladý muži, již dlouho před vaším narozením jsem s Perry Rhodanem sestavoval takzvaný pětisetletý plán. Jak vidím, ani vy nevíte všechno...“

„Kdo by mohl vědět všechno!“ odpověděl Hubert Maurice.

Anson Argyris se znovu zasmál. „Mladý muži, právě jsem pochopil, jak moc se přeceňuji. Náhle vím, proč vám Velký administrátor neposkytl všechny údaje o mojí osobě. Ha! Galbraith Deighton pravděpodobně odhalil neúplnost v mém citovém životě a vymyslel plán, jak na ni nenápadně upozornit.“

Hubert S. Maurice mlčel, protože poznal, že je to v daném okamžiku nejlepší.

„Rhodan věděl a ví,“ pokračoval Anson Argyris, „že galaktičtí Svobodní obchodníci z Olympu neopustí svůj dobrovolně zvolený vládní systém. Konečně to byl on, kdo jim před tisíci lety poskytl právo na sebeurčení. Svobodní obchodníci dávají přednost starodávné vládní soustavě. Svěho vrchního patriarchu stále nazývají císařem. Ten má společně s radou dalších devíti patriarchů absolutní moc. Perry Rhodan by tuto odpovědnost nikdy nepředal bezduchému stroji. Jelikož byl nucen použít robota, postaral se alespoň o to, byl mohl cítit a byl tak s lidmi emocionálně spojen.“ Císař zakroutil hlavou. „Tak jsem se začal podobat člověku, že mě vaše žádost o otevření masky skutečně urazila.“

„To je mi líto,“ mumlal Hubert Maurice. „Neměl jsem ani tušení...“

„Nemusíte litovat,“ odporoval mu císař Anson Argyris. „Jak znám vašeho šéfa, byl to všechno jeho záměr. Jemným psychologickým šokem mi tak navrátil rovnováhu mezi pozitronickou a organickou částí.“

Hubert Selvin Maurice přikývl. Zamyšleně sledoval císařovy vysoké kožené holínky, pak zvedl hlavu.

„V tomto případě, myslím,“ řekl, „mohu zavolat Velkého administrátora.“

* * *

Císař Anson Argyris se tisíckrát zeptal sám sebe, proč je tak pevně svázán s Pozemšťanem Perry Rhodanem, ačkoli se od něho tak liší. A tisíckrát nedospěl k žádné odpovědi.

Na několik vteřin pocítil ve své organické části typické vibrace, přicházející vždy, když ho zkoumal tvor z planety Khusal. Argyris se na zvláštní bytost podíval. Jako obvykle ho její upoutal hedvábný lesk. Whisper se podobal přehozu a splýval z Rhodanových ramenou. Proti dvěma stům nadpozemsky se lesknoucích nervových zakončení bledla i záře howalgonia.

Perry Rhodan netrpělivě vzhlédl, neboť se Argyris na dlouhou dobu odmlčel. Protože hypersenzorům v císařově hlavě nemohl Rhodanův pohyb uniknout, okamžitě zareagoval. Aktivoval velkou projekci, snímanou z orbitální kosmické stanice Quintett One. Nemusel se kvůli tomu ani pohnout. Vysílač v jeho těle vyzářil potřebný impulz a počítač ho přijal a vykonal.

Jedna z prázdných stěn se začala měnit. Statisíce pohyblivých segmentů se přeskupily, až vytvořily mímě klenuť povrch planety Olymp, jak byl vidět z Quintett One.

„Nyní vidíte převážnou část hlavního kontinentu,“ vysvětloval Anson Argyris. „Jak asi víte, je jeho rozloha srovnatelná s pozemskou Asií; činí přesně 44,362 miliony čtverečních kilometrů. Rovník ho dělí na přibližně stejné velké díly.“

Vyzářil nový rozkaz. Stěna byla náhle téměř plochá, neboť se část obrazu zvětšila. Byla na ní mohutná náhorní plošina. Jižní část plošiny pokrýval okrouhlý kosmický přístav. Jeho část byla obehnaná planoucími ochrannými štíty. V oddělené zóně leželo pět kontejnerů; pět kontejnerů, které byly před nedlouhou dobou odeslány temporální propustí.

„Normálně jsou příchozí kontejnery ihned předány dál,“ pronesl Anson Argyris. „Těchto pět zůstalo na můj výslovný rozkaz v transiterovém kruhu. Chci vám na nich demonstrovat naši metodu dopravy.“

Jeho další příkaz nesměřoval k místnímu počítači, nýbrž přímo do centrály Cesty kontejnerů. Na speciální obrazovce se pět kontejnerů dalo do pohybu. Nesla a řídila je neviditelná energetická pole. Gravitační paprsky vysílala jemná síť projektorů, ukrytá v povrchové krytině kosmodromu.

Před každým z kontejnerů vyvstalo transiterové pole. Obří kvádry vpluly do dematerializačních zón a rozplynuly se.

„Je to nejsnazší a nejjednodušší metoda, jak se mohou kontejnery dostat do správných skladů,“ řekl Argyris. „Škoda, že tu nemůžete zůstat déle, pane. Rád bych vám ukázal i sklady a ostatní prostory.“

Perry Rhodan se chápavě usmál. Na Olympu byly zbudovány skutečně úžasné věci. A Anson Argyris k jejich stavbě přispěl nemalým dílem. Nebylo divu, že na ně byl náležitě hrdý.

„Můžete vše natočit a poslat mně to.“ Pak změnil téma. „Co je s agenty, které jste odhalili na Olympu? Jsou to Dabrifovi lidé?“

Anson Argyris přikývl. „Bohužel jsme identifikovali jen tři, samé bezvýznamné osoby. Vlastní úderná skupina zřejmě na něco čeká.“

„Nechal jste je nenápadně sledovat?“

Argyris se ušklíbl. „Jak se zdá, podceňujete genialitu svého šéfa rozvědky.“

Velký administrátor zvedl obočí.

„Myslím, že ho znám lépe než vy, Argyrisi,“ odpověděl. „Je mi samozřejmě jasné, že Solární maršál Deighton zapojil své nejlepší vyšetřovatele a agenty. Konečně: Případ spadá do kompetence Solární rozvědky.“

„Nemějte mi to za zlé, pane,“ omlouval se císař Anson Argyris. „Galbraith Deighton šel trochu dál, než se domníváte. Požádal mě, abych ty agenty sledoval poněkud nápadně. Dabrifovi lidé je mají vidět a vědět o jejich pohybu – tak má být odpoutána pozornost od mužů Solární rozvědky.“

„Chápu,“ řekl Rhodan.

Když si představil oduševnělou tvář prvního empata lidstva, bezděčně se zasmál. Mozek Galbraitha Deightona dokázal myslet daleko dopředu. Tam, kde jeho soupeři viděli dva následující tahy a protitahy, naplánoval deset nebo i více tahů své vlastní strategie. Přitom se mu to nezdálo ani trochu komplikované.

„Uklidňuji mě, že Deighton sleduje pevný plán. A zvlášť mě těší vaše skvělá spolupráce s ním, Anson. Nyní se musím vrátit do Sluneční soustavy.“

Pak zůstal stát a hleděl skrz císaře. Na pár vteřin podlehl iluzi, že může na místě, které se mu líbí, zůstat i po dokončení svého poslání. Povzdychl si. Rozhodl se už dříve, když kandidoval na post Velkého administrátora. Volba se díky podpoře obyvatel Sluneční soustavy změnila v neúprosnou povinnost – povinnost nasadit všechny síly ku prospěchu Solárního lidstva.

Rhodan napřáhl ruku a robot v masce patriarchy Svobodných obchodníků ji beze slova stiskl. Chápal, co Rhodan prožívá. Mezi oběma odlišnými tvory probíhaly téměř identické mentální proudy. Oscilace tohoto duševního kontaktu dále probíhaly Argyrisem, i když se za Velkým administrátorem zavřela terkonitová příčka.

Zamyšlený císař usedl do transportní kapsle. Cílem jízdy a vydáním příslušných povelů počítači kapsle se zabývala pouze pozitronická část jeho mozku; bioponický blok mezi pozitronikou a buněčnou plazmou byl zablokován. Součástí Ansona Argyrise, pocházející ze Světa sluncí, totiž meditovala.

Zablokování bioponického bloku bylo zrušeno až ve chvíli, kdy se signál ukončení cesty a příjezdu do biostanice. Pozitronika a buněčná plazma se opět stala jedním funkčním celkem, mechanicko-biologickým kolektivem.

Anson Argyris vstal a vystoupil z kapsle. Před ním blikala smrtící energetická clona. Argyris postoupil o několik metrů dál. Pravou dlaň položil na vrchní část ocelového sloupku, stojícího u stěny chodby. Dvěma prsty „pohlédl“ pomocí hyperenergetických kanálů přímo do Argyrisova vědomí a porovnal ho s uloženým vzorcem.

Strážce nemohl být oklamán. Nejenže zkoumal identitu jakéhokoli návštěvníka, ale i jeho vztah k lidstvu. Kdyby byl Anson Argyris ovlivněn nějakou zločineckou organizací – což bylo skoro vyloučeno – a postavil se tak proti lidstvu, byl by ihned paralyzován. Naproti tomu Argyrisova kopie by byla bez milosti zničena.

Energetická bariéra vyhasla.

Aniž by se otočil, nařídil Argyris transportnímu pouzdru, aby na něj čekalo na jiném místě. O sekundu později se šachta vyprázdnila. Na místě kapsle zbylo pouze nazelenalé hyperenergetické pole, které kapsli pohánělo.

Stavitel zařízení neudělal tu chybu, že by stanici a Argyrisovu pracovnu propojil svislou antigravitační šachtou. Tajemství ukryté pod palácem bylo významné a nemohlo být střeženo konvenčními metodami. Mezi povrchem a chodbami v pětisetmetrové hloubce vznikl labyrint štol a transmitterů, v němž by nepovolaný bloudil až do smrti.

Císař Anson Argyris vstoupil na pohyblivý pás, jež ho provedl halou s posledními kontrolními aparaturami. V podvědomí zaregistroval nespočetné zaměřovací impulzy. Uvnitř se již připravoval na svou novou roli.

Se zasyčením se otevřel takzvaný servisní kanál. Tentokrát se to obešlo bez kontrol a zdržování, přepážka měla bránit přístupu z druhé strany. Anson Argyris se ocitl v biostanici. Zkoumavě si prohlížel řadu za ramena pověšených těl. Visela ve speciálních držácích, pevně připoutaná kovovými pásy.

Argyris pohlédl do nitra jednoho z těl. Transparentní fólie bránila orgány jako žaludek, plíce a srdce před prachem a dalšími nečistotami. Tenké trubice zásobily „kokonovou masku“ kyslíkem, výživou a vitálními látkami a odváděly odpadní produkty.

U osmnácté masky se Anson Argyris zastavil. Před ním bylo tělo s ostře řezanou ebenovou tváří, pokrytou krátce zastříženými modročernými vlasy a se štíhlými, pružnými končetinami.

„Jargo Capothan...“ zamumlal Argyris.

Anson Argyris se natáhl. Od stropu se sneslo upínací zařízení. Speciální spony se připevnilly k patriarchovým ramenům, jemně, přesto však nesmírně pevně. S mlaskavým hlukem se Argyrisovo tělo rozevřelo.

Otvor v trupu se rozšířil, kontakty varia 500 s tělem se odpojily. Tím byl automaticky aktivován antigrav ve vejčitém robotově těle. Vario 500 vylétl z těla císaře Argyrise. Ze všech stran zasáhly servopáže, uchopily robotovo tělo, prověřily neporušenost atronital-kompozitu a doplnily zásobu jaderného paliva.

Nakonec se robot – nyní zbavený paží, hlavy a vnějšího trupu – snesl k Jargovu tělu a vtěsna se dovnitř. Trup se zavřel, robotovy příkazy aktivovaly krevní oběh biomasky. Srdce začalo pumpovat. Plíce se naplnily vzduchem a krev byla okysličena. Capothanovo tělo bylo vytaženo ze řady. Po odpojení ramených spon se o stabilitu těla starala energetická pole.

Jargo Capothan otevřel oči. Jeho černá tvář se roztáhla v úsměvu, pak se s blaženým výrazem protáhl. Vypadalo to, jako by se tu probouzel skutečný člověk. Nicméně ani jedna ze čtyřiceti osmi masek varia 500 nedisponovala vlastním vědomím. Byly to jen uměle vypěstované buněčné kultury, jejichž vnějšek měl humanoidní podobu a jejich vnitřek se skládal z umělých orgánů, které masku zásobovaly v době, kdy v ní byl vario 500.

Jargo Capothan bezvýrazně hleděl na otevřené tělo Ansona Argyrise, podobajícímu se čerstvě zabitému a vyvrhnutému zvířeti. Capothan zkontroloval svůj oděv a výstroj. Každá z masek byla oblečená a plně vybavená. Masky „Capothan“ nesla oděv knížete galaktických Svobodných obchodníků, černý kožený kabát s rudým pláštěm, černé kalhoty a široký víceúčelový opasek – na velké přezce byl vyobrazen legendární Roi Danton.

Přezka měla tři funkce: především svého nositele identifikovala jako Svobodného obchodníka s právem žít na Olympu; za druhé obsahovala agregáty, s nimiž mohl nositel vybudovat osobní ochranné pole a zatřetí překrývala emise vlastních energetických zdrojů varia 500.

Capothanovy oči podnikavě zajiskřily.

„Tak do toho, kníže!“ zavrčel divoce. „Nahoru do staré přístavní čtvrti!“

* * *

Hostinec se nazýval Atlantis, což jeho majiteli nezabránilo v tom, aby ho vyzdobil jako prastarý pozemský chrám. Ovšem vnější vzhled mohly vytvářet projektory fasády.

Jargo Capothan zastavil otevřený robotický kluzák a pečlivě propátral okolí. Jeho elektronickému zraku a zaměřovačům jen tak nemohlo nic uniknout. Proto rychle odhalil, že se poblíž skrývá transmitter.

Úkryt nemohl být dál než čtyři sta metrů Capothan nechal prošetření transmitteru na později.

„Počkej tady na mne!“ nařídil počítači kluzáku.

Vystoupil a pružným krokem zamířil k Atlantisu. Zevnitř právě vycházeli dva šlechtici. Když spatřili jeho opasek, uctivě ho pozdravili, pak se dál věnovali svému rozhovoru.

Vlastní výčep měl polokruhový půdorys s poloměrem asi třiceti metrů. Před třemi čtvrtinami zadní stěny stál barový pult z pravého přírodního dřeva. Jako ve většině lokál, jejichž hosté si zakládali na tradici, byla obsluha u pultu výhradně organická. Naproti tomu návštěvníci u stolků museli vzít zavděk robotickým číšníkům.

Capothan se přiloukal k baru. Zdvouřile a s usměvavou tváří zakroutil hlavou, když ho skupina kosmonautů pozvala na partičku pokeru. Pak zastavil u pultu a nedbale se opřel.

„Čisté nebe!“ pozdravil ho skřípavý hlas.

„Šťastné přistání!“ odpověděl Capothan bezmyšlenkovitě. Teprve potom se na muže, který ho oslovil, podíval.

Muži mohlo být mezi šedesáti a osmdesáti lety, patrně se nenarodil za Zemi, neboť jeho sotva viditelné vlasy měly lehce nazelenalý nádech. To bylo typické pro obyvatele soustav s obřími modrými slunci. Z opáleného, vrásčitého obličejě hleděly na Capothana hnědé oči.

Je docela sympatický, pomyslel si Capothan.

„Mersin Chusa,“ představit se muž. „Kosmický navigátor první třídy.“

„Kníže Jargo Capothan,“ pronesl Vario robot ústy své masky. „Dříve rejdař, teď experimentátor.“

„Experimentátor...?“

„Ano, snažím se vyzkoumat, zda mohu utratit všechny své peníze,“ odvětil Capothan suše. „Je to experiment, který je odsouzen k nezdaru.“

Chusa se zachechtal. „Snad když si pořídíte pár synů, nebo přestěhujete někam, kde mají finanční úřady...“

Capothan se zasmál a přikývl. Podle nepsaného kodexu kosmonautů stál kníže Svobodných obchodníků vysoko nad navigátorem první třídy. Proto ho Mersin Chusa nemohl pozvat na skleničku. Naopak to možné bylo. Kývl na barmana, zatímco se ptal Chusi, zda si s ním nevypije simultan. Chusovi se ve tváři objevil napjatý výraz. Jeho hnědé oči zazářily.

Simultan byl nealkoholický nápoj, který při dostatečné dávce a dobré výchozí psychické situaci posiloval duševní schopnosti. Doposud to však nikdo nepotvrdil, neboť muži, kteří byli po jeho požití dopraveny na neurokliniku, o tom nemluvili...

„Nuže?!“ ptal se kníže netrpělivě.

Mersin Chusa přemýšlel. Potom se zdánlivou lhostejností pokrčil rameny. „A proč by ne!“

Capothan zdvihl ruku a ukázal barmanovi dva prsty, zatímco druhou ruku držel nad první. Toto gesto bylo známo všude tam, kde byl znám simultan.

Hospodský Jarga Capothana znal. Vario 500 Atlantis několikrát navštívil. Proto se knížeti neodvážil odporovat. Přesto zákazníka obsluhoval s nepřehlédnutelným pohrdáním. Simultan pili jen šílenci!

Capothan tvář zůstala nehybná. Někteří z přítomných už zaznamenali, co se chystá. Dva muži pijící simultan – to se podobalo souboji se smrtícími zbraněmi.

Vario 500 samozřejmě nehodlal ohrožovat život cizího člověka bezdůvodně. Ale zaměřovače v jeho hlavě odkryly, že Mersin Chusa nosí kompenzátor mozkových vln, přístroj, který částečně ochraňoval před telepatii a hypnó Sugescí.

Takové zařízení nebylo na Olympu zakázáno. Přesto ho však obyčejní lidé nevlastnili. Zprv stálo nejméně 60000 solarů, a za druhé ho potřeboval jen ten, kdo se musel vyhnout telepatům. V souvislosti s nedaleko ukrytým transmitterem se to Jargo Capothanovi zdálo natolik významné, aby riskoval.

Hospodský, starší usměvavý pán, přistoupil až k nim. Pozdravil knížete Capothana a navigátora Chusu, pak se věnoval přípravě simultanu.

Výsledkem byly dvě jako předloktí vysoké sklenice plné žluté, lehce zamlžené kapaliny, v níž vycházela zvláštní vůně. Jargo Capothan uchopil svůj pohár, zvedl ho a přes jeho okraj pohlédl Chusovi do očí. Zpozoroval v nich první známky paniky a ptal se sám sebe, jestli má právo takhle riskovat.

Ale věděl, že není cesty zpět, jinak by ztratil tvář. A to by znamenalo odepsání masky Jargo Capothan.

„Šťastnou cestu!“ zvolal a sklenici do sebe obrátil.

„Až do dna!“ zavrčel Mersin Chusa. Ruka, v níž třímál sklenku, se třásla.

Jargo polkl obsah sklenice. Vario 500 převedl nastavení fyzických funkcí na pozitronickou složku svého mozku; organická složka mohla být simultánně ovlivněna, ačkoli posbívná buněčná plazma vykazovala v podobných situacích vysokou odolnost.

Přesto se nervová centra organické tkáně vybudila na nejvyšší míru. Smysly buněčné plazmy proběhly impulzy zdánlivého uvolnění, čímž se zhoršily její rozpoznávací schopnosti. Jargo Capothan – eventuálně smysly jeho buněčné plazmy – cítil, jak se mu zvedá sebevědomí.

Jak se ukázalo, k vyklouznutí z nesnázi pomohla Mersinu Chusovi náhoda. Buněčná plazma vyslala do nadřazeného prostoru sérii zmatených impulzů. Ty zasáhly Chusův mozek a vyvolaly v něm zděšení.

Diváci ve výčepu o tom však nic netušili. Vše se odehrávalo na nehmotné úrovni, o níž mnozí přítomní ani nevěděli. Zato velice dobře viděli, jak Jargo Capothan náhle ztuhl a potom padl na podlahu. Pravice Mersina Chusi stále svírala miniaturní paralyzátor. Navigátorovy oči byly široce rozevřeny, ze rtů mu stékala pění.

Okolostojící si začali uvědomovat, co se v baru odehrálo, ale proti Chusovi nijak nezasahovali. Paralyzátor je dostatečně odradil. O sekundu později se mezi paralyzovaným Svobodným obchodníkem a Chusou vynořila zářící energetická bublina. Mersin Chusa vlezl dovnitř. V příštím okamžiku transponderová bublina zmizela – a s ní i Mersin Chusa.

Ani on ani nikdo jiný si však nevšiml, že se levička ‚paralyzovaného‘ knížete pohnula a vhodila do transponderu nevelké zařízení, časoprostorový značkovací, který měl vypátrat cílové místo přenosu.

Zatímco bylo ‚ochromené‘ tělo Jarga Capothana transportováno k nejbližší klinice, vyslal již hypervysílač první signály, které měli pomoci vypátrat Dabrifovy agenty.

* * *

„Chusa nepatří k doposud identifikované skupině mužů z Impéria Dabrifa. Nebyly zjištěny žádné souvislosti mezi ním a Dabrifany.“

Hlas časoprostorového agenta ztichl. Císař Anson Argyris zamyšleně přikývl. Capothanova maska opět visela biostanici. Od onoho setkání s mužem, který si říkal Mersin Chusa, uplynuly čtyři dny. Značkovací, Capothanem vhozený do transponderu, stále vykonával svou úlohu.

Celkem vzato to bylo jednoduché zařízení. Po každém použití transponderové bubliny se od hlavní části uvolnil segment a zůstal na místě, kde se bublina naposledy materializovala. Vysláním kódovaného impulzu bylo možné zaříditi, aby segment vyzařoval zaměřovací signál.

Problémem bylo, že Argyrisovi specialisté netušili, kde se bublina materializuje. Proto by bylo nutné propátrat velkou oblast a přitom neustále vysílat aktivační impuls. Toho by si Chusa jistě brzy všiml.

Argyris však své muže nasadil jako časoprostorové agenty. Ti se zdržovali pět vteřin za přítomností, jinak řečeno v minulosti. Tam se nemuseli obávat, že je Mersin Chusa uvidí. Ovšem ani oni ho nemohli spatřit; časová vzdálenost pěti sekund byla pro lidské smysly nepřekonatelná. Ale ne pro časoprostorový značkovací. Jak pětivteřinový posun v čase funguje, bylo Argyrisovým tajemstvím. Osobně navrhl a postavil veškeré exempláře. Každý oddělený segment značkovací se automaticky přesunul pět sekund do minulosti. Tam ho vyslídili časoprostoroví agenti a rekonstruovali tak Chusovu trasu.

Anson Argyris se necítil ve své kůži – pokud tedy pominul, že je jeho kůže jen maska. Časové experimenty byly v Solární říši přísně zakázány. Anson Argyris však nepochyboval o tom, že ještě nikdy se na cestování časem nepracovalo tak intenzivně, jako v posledních pěti letech. Nešlo ovšem o soukromý výzkum, jehož výsledky nebylo těžké zneužít.

Popravdě: Argyris o cestování časem nikdy neuvažoval, dokud při výpočtech dat pro nový počítač nenarazil na stopu principu, který nakonec posloužil pro realizaci pětivteřinového přesunu.

Císař Anson Argyris chtěl celou věc ohlásit Solární rozvědce, ale včas zaznamenal, že se se svým přístrojem neposune hloub, než pět sekund do minulosti. Proč tomu tak bylo, netušil. Nechtěl nic vyzradit do doby, kdy prozkoumá možnosti zařízení. Prozatím hodlal svůj soukromý stroj času používat v zájmu lidstva. Ostatně mu tajný program v jeho pozitronickém mozku nedovoloval, aby se proti lidstvu kdy postavil.

„Máte pro mně nějaké další rozkazy?“ ptal se časoprostorový agent.

Argyris pohlédl na identifikační značku muže, s nímž mluvil a pronesl:

„Žádné nové příkazy. Zůstaňte ve stejné vzdálenosti...“

Z reproduktoru zazněl smích. Pojem ‚vzdálenost‘ musel v souvislosti s cestováním časem znít podivně, alespoň pro člověka. Anson Argyris potřeboval na pochopení důvodu mužova smíchu mikrosekundu. Popletlo ho to, jako většina lidských emocionálních reakcí. Lidé byli prazvláštní bytosti. Měli dost inteligence a touhu po poznání k tomu, aby odhalili všechna tajemství univerza, ovšem někdy se chovali jako by neměli ani kousek rozumu.

„Konec!“ řekl Argyris a odpojil hyperkom.

Asi pět minut seděl císař ve svém křesle, oči měl zavřené a rozjímal. Koncentroval se na své další představení, jak tomu ironicky říkal. Čekala ho další akce, jež musela vyvolat požadovanou emocionální a intelektuální reakci. Ale ačkoli byl ‚scénář‘ napsán Pozemšťany a byl určen celému lidstvu, musela hlavní roli v něm hrát bytost, dispo-

nující krom organické i pozitronickou částí mozku. Člověk se dal snadno ovládnout svými pocity a to nebylo v dané chvíli nepřicházelo v úvahu.

O půl hodiny později vstoupil císař Anson Argyris do studia hypervysílače Trade City, hlavního města planety Olymp. Všechno bylo připraveno. Argyris kontroloval všechny přístroje ve studiu pomocí tlačítek na opěrci mohutného křesla. Pro robota typu vario 500 to byla velice primitivní metoda, ale kvůli zachování jeho identity to bylo nezbytné.

Argyris se usadil a kývl na technického vedoucího „Hypervidea Trade City“. Pak stiskl nápadné rudé tlačítko. Vysílač začal pracovat.

Všude v Mléčné dráze začaly fungovat skryté reléové stanice. Přijímaly zprávu z Trade City, zesilovaly ji a posílaly dál. Intenzita výsledného signálu byla taková, že překryla veškerá další hypervysílání. Všude v Galaxii, kde měli lidé zapnutý přijímače, se na obrazovkách objevil dosud neznámý symbol Hypervidea Trade City. Hlasatel oznámil zahájení vysílacího režimu a důležitý projev císaře Ansona Argyrise.

Potom se objevil trojrozměrný obraz Svobodného obchodníka. Tak tomu bylo i na velké projekční ploše v pracovně známého diktátora planety Nosmo...

* * *

Imperátor Dabrifa dokonale ovládal výraz svého obličej. Když se tedy na obrazovce hyperprostorového přijímače po chaotickém víření barev náhle objevil neznámý symbol, trojrozměrný, abstraktní a s logem HTC v popředí, pouze přimhouřil oči. Imperátor právě pročítal svůj projev, určený obyvatelům Říše Dabrifa.

Vedle něho seděl vesmírný maršál Gideon Olath, jeho jediný skutečný důvěrník a přítel. Olath vyvalil oči na obrazovku a vrátil na stůl nedopitou sklenici. Byl už podnapilý, proto trochu drahého koňaku vyšplíchal. Olath zoufale bojoval se škytavkou.

„Co to má k čertu...!“ zavrčel.

Dabřifův pohled ho umlčel. Diktátor pozorně naslouchal, když byl oznámen proslov císaře Ansona Argyrise. Když se Argyrisův trojrozměrný obraz ukázal na displeji, Imperátor Dabrifa cosi zamumlal. Nadpis mu znovu potvrdil, že jde o vrchního patriarchy Svobodných obchodníků z Boscykovy hvězdy. Anson Argyris mu stejně nebyl neznámý. Ale tentokrát měl mohutný muž v úmyslu něco nestandardního.

Přesto Dabrifa necítil znepokojení. Od Svobodného obchodníka se dala stěží očekávat senzace. Stejně ho čeká mnoho různých protestů a stížností kvůli přerušování hyperprostorové komunikace.

Další císařova slova zasáhla Imperátora jako fyzický úder. Dabrifa nadskočil a s nenávistí zíral na obrazovku. Jeho nejdůvěrnější přítel Olath se s nadáváním pokoušel vstát.

„...Perry Rhodan mě jako demokraticky zvolený a Solárním lidstvem zplnomocněný Velký administrátor určil za politického a hospodářského dědice Solárního impéria...“

Anson Argyris zvedl list namodrale se třpytící fólie, takže se dostala do záběru kamer. Dabrifa poznal, že jde o carrudos, téměř nezničitelný a drahý materiál s jednou zvláštní vlastností: Pokud k čistému listu nějaká osoba deset minut tiskla dlaň, na carrudos se vykreslil vzor jejich individuálních mozkových vln.

Imperátor Dabrifa vzor nepotřeboval dlouho studovat, aby poznal Rhodanovy frekvence; již dříve se snažil v psychogramu svého největšího nepřítele najít mezery.

„Listina a mentální pečeť Velkého administrátora může být samozřejmě zkontrolována,“ pokračoval císař Anson Argyris. „Kromě toho existuje několik kopií závěti Perryho Rhodana. I ty si zájemci mohou ověřit.“

Imperátora Dabřifu šlo bez rozpaků nazývat demagogem, diktátorem a krutým tyranem – přesto se mu nedala upřít genialita. Vytušil, co bude následovat Argyrisova úvodní slova. Došel k ovládacímu panelu projekce a stiskl několik tlačítek. Tím se postaral o to, že každé další Argyrisovo slovo zaznamená a později co nejpřesněji analyzuje speciální pozitronika.

S nehybnou, smrtelně bledou tváří Dabrifa vyslechl, jak Anson Argyris objasňuje původ svého „dědictví“. Podle jeho vyprávění si jak Perry Rhodan, tak i nejvýznamnější vědci Solárního impéria uvědomili nebezpečí, hrozící Sluneční soustavě z minulosti.

Na Dabřifových rtech hrál spokojený úsměv. Díky své tajné službě znal většinu věcí z toho, o čem císař Svobodných obchodníků hovořil: Například o událostech u souostroví Tonga a nalezení hibernovaného neandrtálce. Imperátor znal podezření pozemských vědců, kteří se obávali existence nějaké dvě stě tisíc let staré zbraně. Konečně osobně sledoval zánik Sluneční soustavy a s ní – jak se domníval – i záhubu Solárního lidstva.

„V každém případě...“, říkal Anson Argyris, „...se Rhodanovi povedlo zachránit hospodářské dědictví Solárního systému. Za stěží představitelných problémů byla celá výrobní kapacita přesunuta na utajené planety, kde byly všechny továrny znovu sestaveny. Bohužel se nepodařilo zachránit většinu obyvatel Sluneční soustavy. Katastrofa přišla příliš brzy. Ale ekonomická síla byla zachráněna. V tuto chvíli vám smím oznámit, že se výroba na tajných planetách plně rozjela. Všechny výrobky ze Sluneční soustavy, které jste třináct měsíců postrádali, můžete neprodleně, v té samé kvalitě a menší ceně získat u nás na Olympu.“

Dabrifa zaregistroval, že se Gideon Olath vrávoravě zvedl na nohy a namířil na projekční plochu svůj impulzní zářič, aniž by však zbraň odjistil. Dabrifa mu paprskomet vyrazil z ruky dřív, než se ji opilému maršálovi podařilo zprovoznit.

Olath se pozpátku odpotácel do křesla a zablábolil:

„Ale... musíš přece... něco udělat!“

Dabrifova tvář se zdeformovala do nenávidného šklebu. Na několik vteřin ztratil sebekontrolu. Popadl poloprázdnou láhev koňaku a přetáhl jí maršála po hlavě. Gideon Olath chvilku drmolil, potom ztratil vědomí a zmlkl.

Imperátor stál před projekční plochou, ruce složené na hrudi. Zuby bezmyšlenkovitě kousal svůj dolní ret. V uších mu hučela krev. Nejprve cítil hněv, potom závist, nakonec se však zasmál. Už přemýšlel, jak se Argyrisova dědictví zmocnit a využít ho ve prospěch Říše Dabrifa.

Avšak čím déle Anson Argyris mluvil, tím víc musel Dabrifa uznat, že podcenil Rhodanovu prozíravost. Patriarcha Svobodných obchodníků objasnil, jak malé jsou šance případného lupiče.

Imperátor Dabrifa dál sledoval přenos z planet Olymp. Viděl, jak se v obrovském transmitteru jako na běžícím pásu materializuje jeden obří kontejner za druhým a jak jsou tyto bedny po neviditelných drahách přepravovány k menším transmitterovým obloukům a jimi do dvanácti kosmických přístavů. Když byly skladovací haly v přístavech plné, otevřela se na mnoha místech povrchu Olympu obrovská vrata a polykala další a další kontejnery.

Pak bylo předvedeno nabízené zboží: Vysoce jakostní agregáty, precizně vyrobené přístroje, části počítačů a další věci, už staletí vyráběné ve Sluneční soustavě.

Nad přístavy se objevilo na pět tisíc velkých vesmírných lodí. Byly to nákladní koráby a nenesly ani výsostné znaky, ani označení planety původu. Přistály na dvanácti kosmodromech. Jejich nákladní prostory se otevřely. Celá Mléčná dráha byla svědkem dokonale provedené překládky velkého množství zboží.

Během čtyřiceti sedmi minut byly vesmírné nákladní lodi naloženy. Po čtyřicáté osmé minutě všechna plavidla odstartovala a zmizela na olympském nebi.

Císař Anson Argyris během demonstrace přepravy kontejnerů mlčel. Nyní se opět vynořil na obrazovkách. S přátelivým úsměvem vyzval všechny zájemce, aby Olymp sami navštívili a prohlédli si detaily. Jen mimochodem uvedl přístavní poplatky a Dabrifa nevěřil svým uším. Poplatky v jeho říši a zbytku impérií byly patnáctkrát vyšší. Pro příslušné státy představovaly významný zdroj peněz. Jak se zdálo, bylo to minulostí. Všechny státy budou muset snížit své sazby na úroveň Olympu, jinak by se obchodníci i obchodní společnosti v krátké době přestěhovali do Trade City.

Když navíc Argyris oznámil, že bude transmitterová doprava zboží prováděna zcela bezplatně, Dabrifa bezmocným vztekem zaskřípal zuby. Věnoval se nicméně přenosu a viděl, jak z malé stanice na olympijském severním pólu vytryskl bleděmodrý sací paprsek a spojil se s červeným sluncem. Čerpaná energie byla zapotřebí pro provoz transmitterové soustavy planety.

Imperátor Dabrifa zatnul pěti a třikrát se zhluboka nadechl. Přistoupil ke konzoly hyperkomu a zavolal šéfa své výzvědné služby. Na to, aby vysvětlil své naprosté selhání ohledně olympského dopravního systému, bude potřebovat hodně dobrou výmluvu!

Po krátkém rozhovoru se Dabrifa vrátil ke stolu. Viděl, že Gideon Olath krvácí z tržné rány na hlavě. Imperátor se zachmuřil. Aktivoval náramkový vysílač a přivolal dva muže ze své osobní stráže. Ti zraněného maršála popadli a odnesli ho do nemocnice, kde měl být ošetřen.

Pak čekal. Mezitím se trochu uklidnil. Zamýšleně zíral na Svobodného obchodníka na obrazovce hyperkomu, potom výhružně zašeptal:

„Dnes můžeš oslavovat skvělé vítězství. Ale téhle nabubřelosti budeš ještě trpce litovat!“

A to byla reakce, které chtěl Anson Argyris skrze svůj dosáhnout – mimo jiné...

3.

„Dámy a pánové. GLYATON právě dosáhl vesmírného přístavu XI planety Olymp. Podle standardního kalendáře píšeme první leden 3432, nula hodin šestnáct minut. Jménem kapitána a naší společnosti vám přejeme úspěšný a šťastný Nový rok.“

Kuszo Tralero se ponuře zašklebil.

Pokud budu mít štěstí, budu mít i úspěch, pomyslel si. Ale pokud mít úspěch nebudu, budu velice nešťastný.

Před zrcadlem kriticky zhodnotil svůj vzhled. U jiných mužů jeho věku již bylo vidět nadměrné břicho, naproti tomu on stále neměl ani gram tuku navíc. Jeho ramena byla široká, boky úzké, svaly měl skvěle vytrénované.

Tralero si urovnal kravatu, natáhl si černé kožené rukavice a na hlavu si posadil klobouk. Potom vzal plochou aktovku a opustil kajutu, aniž by se ještě naposledy ohlédl.

S lhostejnou tváří obchodníka, který už viděl vše, co je na podobném místě k vidění, se na transportním pásu dopravil k antigravitační šachtě. Sněs se o třicet osm podlaží, prošel velkou vstupní halou a po rampě sestoupil do podzemního labyrintu pod kosmodromem.

Skoro všechny odbočky byly označeny názvem Trade City. Kuszo Tralero shlédł světelné reklamy na stěnách haly a chodby. Skoro každá obchodní společnost Mléčné dráhy, která o sebe alespoň trochu dbala, zde měla své zastoupení.

Tralero vystoupil nejbližší kluzný pás. Ten skončil asi po sto metrech u osobního transmiteru. Kdo chtěl do Trade City, potřeboval jen vejít do dematerializačního pole. Celá mnohokilometrová cesta se tak podobala průchodu obyčejnými dveřmi; byla tu jen nepříjemná bolest při zhmotnění. Na jedné straně byl kosmodrom, na druhé město Trade City, a vzdálenost mezi tím se smrškla do černé vlnící se nicoty.

Tralero se až podivil nad svých neobvyklým záchvatem filozofování. Přece nebyl tak starý! Suše se zasmál.

Ale to již vyšel z přijímací stanice ve městě. Také toto zařízení bylo vybudováno pod povrchem. Informační tabule všude okolo mu vysvětlily možnosti, jak dosáhnout svého cíle v Trade City. Byly zde podzemní dopravní pásy, aerotaxi, nebo množství centrálně řízených kluzáků.

Kuszo Tralero přistoupil k okraji nejbližší podzemní silnice. Až k protější straně to mohlo být tři sta metrů; kluzáky se vznášely jeden vedle druhého, některé plné, jiné prázdné, ale všechny byly v pohybu. Tralero cítil mírný odpor energetické bezpečnostní bariéry.

Zdvihl ruku. Proudění vozidel v jeho blízkosti se okamžitě změnilo. Jeden z kluzáků odbočil a zastavil se u Tralera. Postranní dveře se otevřely, současně se identická mezera vynořila v energetickém plotu. Tralero nastoupil.

„Hotel Eridanus!“ nařídil ovládací centrále komunikátorem.

Kluzák se opět zařadil do masy letounů, zrychlil a asi deset minut se prodíral mezi ostatními stroji. Náhle odbočil a prolétl šikmým tunelem. Ostatní kluzáky pokračovaly hlavní štolou. Tralerův letoun se zastavil v jasné osvětlené hale. Když Kuszo Tralero vystoupil, ve stěně místnosti se rozzářil monitor napevno nainstalovaného automatického portýra. Špatně modulovaný robotický hlas se zeptal na požadavky nového hosta. Kluzák se mezitím otočil a zmizel v tunelu.

„Chci se dostat na recepci!“ odpověděl Tralero.

Vedle servozařízení se ve zdi otevřel otvor. Ze šachty padlo do haly žluté světlo.

„Použijte energetickou šachtu, prosím,“ zavěštl automat.

Tralero se ponořil do žluté záře. Ihned byl uchopen neviditelným silovým polem a velkou rychlostí tažen vzhůru šikmým tunelem. Nic z toho však necítil. Kompenzátory se postaraly o to, aby měl uživatel v každé poloze a při každé rychlosti pocit, že se bez pohybu vznáší několik milimetrů nad podlahou. Pouze někdo, kdo byl dobře seznámen s principy energetických šachet, mohl podle nepatrných drobností poznat, zda se pohybuje či nikoli.

O deset sekund později byl Kuszo Tralero vynesena do haly s recepcí. Počítači nahlásil své jméno a požadavky ohledně pokoje. Byl informován, že mu bylo přiděleno apartmá 3747. V pultu před ním vznikl matně svítící čtyřúhelník. Tralero na něj položil dlaň, čímž mu byl odebrán vzorek mozkových vln. Hotelový počítač pak vzorek odevzdal zámku pokoje.

V apartmá se Tralero svlékl. Byla téměř jedna hodina, a touto dobou si většina obyvatel Trade City doprávala zasloužený odpočinek. Kuszo Tralero se osprchoval, dal se osušit a zapojil svou spánkovou kóji.

Přistoupil k otvoru ve stěně, kde ho zachytilo transportní pole a vtáhlo ho dovnitř spací kóje.

* * *

Když se probudil, zapojilo se osvětlení spací kóje. Tralero se vznášel uprostřed růžového oblaku.

„Přejete si vstát, pane?“ ozval se pokojový počítač.

V hotelu Eridanus vám stačí vyřknout přání a hned je splněno, pokud na to však máte peníze, přemýšlel Tralero posměšně.

„Oholit, sprchu, masáž!“ rozkázal.

„Osprchovat, oholit a masírovat,“ korigoval zdvořile hostovo přání počítač.

Vyspaný, uvolněný a dobře naladěný opustil Kuszo Tralero o půl hodiny později svou spánkovou nádrž. Nechal si donést snídani, potom zavolał zprostředkovací agenturu a požádal o prospekty z obchodních domů, nabízejících volný prostor pro výstavbu kanceláří. Smluvil si termín schůzky.

Kuszo Tralero se ve vhodný čas odebral do hotelového transmiteru a materializoval se v protizařízení v budově zprostředkovací agentury.

Přesto se na schůzku nedostavil. A na vině nebyl nikdo z agentury. Tralero se do budovy vypravil jen proto, aby se okamžitě přesunul do jiného zařízení a opět zmizel.

Když se zhmotnil, byl očekáván dvojicí herkulovsky stavěných mužů. Mlčky ho eskortovali ke svému šéfovi, kde měl být identifikován. Šéf dlouho zíral na kartu, kterou po kontrole vyplivl detektor mozkových vln.

„Zdá se, že vás něco udivilo,“ poznamenal po chvíli Kuszo Tralero. Tvářil se pobaveně.

„Karta zůstala bílá,“ zamumlal šéf. „Vlastně bych vás měl ihned zatknout, ale...“

Tralero se zašklebil. „Uvažujte. „Poslechněte muže s bílou barvou.“ To vám nechal Imperátor poslat hyperkomem, ne?“

„Ovšem. Ale myslel jsem, že bílý bude vaše krycí jméno.“

„Namísto toho máte výsledky z detektoru,“ odpověděl Tralero.

„Hmm! Řekněte, jak je možné...“

„Žádné zbytečné otázky!“ přerušil ho ostře Kuszo Tralero. Když se jeho protějšek zachmuřil, smílivě dodal:

„Nesmím o tom mluvit.“

Klesl ho křesla. Jeho tvář zvažněla. „Imperátor nařídil, abychom začali během týdne. Pozítří přistane na Olympu skokanská loď. Kromě součástek pro Argyrisovu tajnou planetu je v jejím nákladu pět našich špičkových agentů.“

„Další skupina agentů?“ zavrčel šéf. „Vězte, mi: Na Olympu nezjistíme vůbec nic, i kdyby se tu...“

„Ne tady na Olympu,“ vysvětlil Tralero. „Ten pětičlenný oddíl se přesune na tajnou planetu. Císař Svobodných obchodníků se bude jistě divit, až se jeho transmitery zastaví...“

* * *

Telekom se aktivoval a zaznělo:

„Plukovník Maurice prosím k šéfovi!“

Hubert Selvin Maurice se vymrštit ze svého otočného a odhodil na ovládací pult štos listin. Maurice zaklel. Listiny, které popadaly po zemi, nechal být a spěchal ke dveřím.

Velký Administrátor byl ve své pracovně sám. Když Hubert Maurice vstoupil, vzhlédl.

„Prosím, posaďte se, plukovníku!“ řekl s přívětivým úsměvem.

Hubert Selvin Maurice se usadil na opěradlo.

„Raději si sedněte pořádně,“ prohodil Perry Rhodan jakoby mimochodem. „To co, vám chci říct, by s vámi mohlo otřást.“

Zalit ruměncem se Maurice sesunul do křesla. „Pane...?“

V Rhodanově tváři už nebyla ani stopa humoru. „Obdržel jsem nové zprávy od Deightona, plukovníku Maurici. První empat již přišel na stopu čtrnácti cizích agentů. Mnoho lidí se zřejmě touží dozvědět, kde leží průmyslové planety, které jsem odkázal císaři Svobodných obchodníků.“

„To se dalo čekat, pane,“ usoudil Maurice.

Velký administrátor přikývl. „Nejzajímavější jsou z našeho pohledu zejména akce dvou skupin z Impéria Dabrifaf. A nejen Deighton, nýbrž i já si myslíme, že situace je velice vážná.“

Hubert S. Maurice řekl:

„To je i můj názor, pane.“

Perry Rhodan mávl rozzlobeně rukou. „Ach, přestaňte si hrát na naivku, plukovníku! Mám o vás příliš vysoké mínění na to, abych vám sedl na lep. A Galbraith Deighton vás zřejmě považuje za génia.“

„V jaké oblasti, pane?“ ptal se Maurice.

„Dobrá! Už jednou jste mi vysvětlil, že o pochvaly od svého nadřízeného nestojíte.“

Naklonil se a pohlédl veliteli „Ochranného komanda Velkého administrátora“ do očí. „První skupina Dabrifových agentů byla tak lehkovážná, že se nechala odhalit dva dny po přistání na Olympu. Později nechal Deighton agenty označit a sledovat. Každý z nich pak udělal nějakou ‚náhodnou‘ nějakou chybu. Co z toho usuzujete, plukovníku?“

Hubert Maurice volně se protáhl a hodil si nohu přes nohu. Toto bylo téma podle jeho gusta. „Nuže! Solární rozvědky samozřejmě počítala s tím, že se na Olymp vypraví Dabrifovi agenti. Pátralo se tedy po nich. Kdyby se Dabrifané příliš dobře ukryli, Solární rozvědky by znásobila své úsilí. Pročež jim Imperátor přihrál úspěch. Ale ve chvíli, kdy Dabrifané zjistili, že o jejich záměru víme a hrajeme si s nimi na kočku a myš, poslali nám další návnadu.“ Maurice pokrčil rameny. „Je jisté, že obě skupiny jsou jen figurky k odvedení pozornosti. Údajný tajný průmyslový svět je pro Dabrifu velice důležitý, proto je kvůli jeho nalezení připraven ke značným obětem. Počítám s tím, že se zanedlouho vynoří třetí skupina agentů a bude se chovat tak, abychom ji považovali za vlastní úderní komando. Ve skutečnosti tu však bude čtvrtý oddíl, která celou akci provede. Tři skupiny se obětují, aby čtvrtá mohla uspět.“

Velký administrátor se zasmál. „Podobně se vyjádřil i náš první empat Deighton. Prodlouží svůj pobyt na Olympu a operaci proti Dabrifanům povede osobně. Je to však opatrný muž a nepovažuje se za neomylného. Do svým plánů zakalkuloval i možnost, že Dabrifané jeho muže přelstí. Z důvodu mě prosil, vytvořit speciální oddíl, střežící Cestu kontejnerů a časový distributor. Jako šéfa tohoto komanda doporučil vás.“

Maurice ztuhl. „Pane, jsem zodpovědný za vaši bezpečnost...!“

„A já jsem s vámi jako se šéfem OKA naprosto spokojen,“ odvětil Rhodan. „Ale vyslechl jsem vaši brilantní extrapolaci a souhlasím s Deightonem. Jste pro ten úkol nejlepší, plukovníku.“

Hubert Selvin Maurice smutně zavrtěl hlavou. „Nevím jestli je to dobrý nápad, pane. Jak znám Imperátora Dabrifu, neúspěch ho jen tak neodradí. Bude posílat jednu skupinu svých lidí za druhou. Mohl bych Cestu kontejnerů hlídat až do penze.“

„Znovu si hrajete na naivního, plukovníku. Chcete ze mne vylákat informace o tom, jak dlouho budete velet speciálnímu komandu.“

Maurice zasténal a řekl:

„Kdo vás bude hlídat po dobu mé nepřítomnosti? Jste – promiňte mi mou otevřenost, pane – v otázce své bezpečnosti hrozně lehkovážný. Jako onehdy, když jste si chtěl obléci novou uniformu, aniž bych ji předtím prohlédl...“

„Já vím!“ přerušil ho Rhodan. „Jste úplný fanatik.“

„Možná,“ vysvětloval Hubert Maurice poučně. „Ale jsou četné možnosti, jak upravit oděv jako zbraň: Může tam být miniaturní termální bomba, ne větší, než smítko prachu, jedem napuštěná vlákna, která se aktivují po dotyku s kůží a poté vniknou do těla. A takhle bych mohl pokračovat do nekonečna...“

„Přestanete prosím, plukovníku!“ zasténal Perry Rhodan. „Slibuji, že vaše nasazení v komandu nepotrvá déle, než čtyři týdny. Jak soudí Deighton, během této doby dojde k rozhodnutí. Nejpozději za měsíc se šéf rozvědky vrátí a nahradí vás.“ Odkášlal si, když zpozoroval Mauricův távavý pohled. „Už ode mne nechtějte další informace. Jak jistě víte: V boji tajných služeb je častokrát lépe, když levá ruka neví, co dělá pravá.“

„Dobrá,“ pronesl Hubert Maurice a zvedl se. „Nyní my dovolu, abych se vrátil do své pracovny, pane. Musím instruovat svého zástupce. Potom ode mne dostanete soupis věcí, které budu jako velitel speciálního komanda nezbytně potřebovat.“

Ležerně zaslutoval a pomalým krokem opustil místnost. Velkého administrátora nechal poněkud zmateného, jako u tolikrát.

Od kdy, uvažoval Rhodan, mě moji spolupracovníci pověřují obstaráváním vybavení?

* * *

Když skončilo hypnoškolení, Lupo Cazzuli zhluboka oddechoval. Mírné omámení, které tento přenos informací provázelo, pomalu ustupovalo.

Cazzuli obrátil hlavu a zahleděl se do obličejů svých kamarádů, kteří stáli před ním: Do úzké, pihovaté tváře Abrama Noela, na Hita Clairona, na pergamenově žlutou tvář Mantu Sana a Chillu Rosse, který se podobal veselému skřítkovy. Lupo Cazzuli v jejich výrazu četl obavy.

„To nám přece nemohou udělat,“ šeptal Mantu San. „Šance na úspěch je nepatrná. To můžeme rovnou rozkousnout naše kapsle s jedem a vyjde to nastejno.“

„Jenom neztrácejte odvahu!“ zazněl ode dveří hlas vesmírného maršála Olatha.

Gideon Olath vypadal tak, jak ho znali všichni vojáci a občané Říše Dabrika: Malý, ale velmi silný muž, oblečený v precizně ušité maršálské uniformě, vždy s optimistickým úsměvem na rtech. Jak vypadal po pitkách s Imperátorem, se veřejnost nikdy nedozvěděla.

Pět speciálních agentů vyskočilo a postavilo se do pozoru.

Olath jim přátelsky pokynul. „Nechme formalita stranou. Konečně jsme tu sami, pánové.“ Zkoumavě si změřil Mantu Sana, potom se jeho tvář roztáhla do širokého úsměvu. „Přesně taková reakce, jakou jsem očekával.“ Odkráčel k volné židli. „No, budu mluvit upřímně, pánové! Kdyby jste se chovali jinak, začal bych pochybovat o vaší způsobilosti.“ Naklonil se a šťouchl nedaleko stojícího Cazzuliho do žeber. „Dobrý zvláštní agent dovede odhadnout nebezpečí, ne?“

Proti své vůli se musel Cazzuli zasmát. Přesto se mu Olathovo jednání zdálo falešné. Gideon Olath se tvářil příliš větvě, plánoval však nějaký podvod.

Hit Clairon se rozchechtal. „To je pravda, šéfe! Ale jste si jist, že naše mozky neutrpí žádné trvalé poškození? Budeme hluboce zmrazeni. Pokud bude rozmrazovací proces moc pomalý...“

Gideon Olath přimhouřil oči, aby nikdo nespátřil, jak se mu v nich hněvivě zjasnilo. Jak rád by Clairona potrestal za jeho pochybnosti o proveditelnosti plánu. Kromě toho: Jak si ten chlap dovoľoval nazývat ho šéfem? Takové důvěrnosti byly možná běžné u mrtvého Perryho Rhodana, ale Olath je nehodlal tolerovat.

„Chápu vaše pochybnosti, Hite,“ vysvětloval. „Ale můžete být docela klidný. Vše bylo třikrát zkontrolováno třemi nezávislými pozitronickými mozky. Rematerializační šok na cílové planetě aktivuje automatiku hibernačních schránek, která vás probudí. Vaším jediným úkolem bude smontovat a zapojit transmitter. Mezitím podle rázové vlny propočítáme přibližnou polohu přijímací stanice. Jakmile bude váš transmitter sestaven a rozsvítí se zelená kontrolka, projdete. Všechno ostatní bude na naší flotile.“

„Zní to jednoduše,“ řekl Abram Noel opatrně. Jeho tvář se natočila k Olathovi. „Ale co budeme dělat, když se flotile nepodaří zaměřit cílovou stanici? Co když přenosové zařízení selže?“

„Budete čekat, nic víc. Polovina naší vesmírné flotily stojí před Olympem a zaměřuje. Vypátrání přijímače je jen otázkou času. Vaše nasazení má vše ulehčit. Když to bude zapotřebí, vyzvedneme si vás.“ Vstal a s úsměvem si se zvláštními agenty potřásl rukou. „Hodně štěstí, hoši!“

Lupo Cazzuli zamyšleně hleděl za vesmírným maršálem, který zmizel ve dveřích.

„Nevím,“ mumlal si pro sebe, „ale mám pocit, jako by bylo maršálu Olathovi úplně lhostejné, zda se vrátíme nebo budeme zabiti...“

„Lupo!“ vyhrkl polekaný Chillu Ross. „Zbláznil jsi se? Říkat něco takového... To je zrada. Vlastně bychom tě měli nahlásit!“

„Zcela správně!“ Hit Clairon přiskočil před Cazzuliho a pěstí ho udeřil do žaludku. Cazzuli se předklonil a zaúpěl, načež jeho tělo zasáhla hrana Hitovy pravé dlaně. Zasažený se v bezvědomí zhroutil.

„Proč jsi to udělal, Hite?“ zeptal se Abram Noel.

Hit Clairon si masíroval ruku. Bezvýrazně hleděl na omráčeného. „Kdo se bude chovat jako diverzant, dostane, co mu patří.“ Úkosem se podíval na ostatní a zavrčel:

„A co jsem měl dělat? Ohlásit ho? Tímhle jsem ho potrestal a tím to končí. Jste stejného názoru, nebo ne?“

„O tom si promluvíme po akci,“ rozhodl Abram Noel. „Jsem si jist, že se Lupo osvědčí. Prostě to jen tak řekl, ale nemyslel to vážně...“

Ostatní kývli. Byli rádi, že někdo jednal a rozhodl za ně. Hit Clairon odnesl Cazzuliho k pohovce, otevřel magnetický uzávěr jeho kombinézy a snažil se ho probudit.

Po několika minutách přišel Lupo Cazzuli opět k sobě. Vstal, mlčky přijal sklenici vody, kterou mu Hit podával, a vypil ji.

„Půjďme se připravit,“ vysvětlil Abram Noel.

Cazzuli se s pomocí Hita Clairon zvedl. O incidentu už nikdo nemluvil. Všichni dělali, jako by se vůbec nic nestalo. V Říši Dabřifa panovaly poměry, které byly oproti Sluneční soustavě o staletí pozadu.

* * *

Anson Argyris tentokrát neřídil svou transportní kapsli k biostanici, nýbrž do tajných prostor, ležících nedaleko ní. Když opustil kapsli, musel projít řadou bezpečnostních bariér. Nakonec vstoupil do tajné centrály empata Galbraitha Deightona.

Deighton stál před ovládacím panelem kontrolní pozitroniky. Když císař vešel, otočil se. „Vítejte, Veličenstvo! Co tu tak vzácný host dělá?“

Argyris se burácivě zasmál. „Zrovna vy se tak musíte ptát! A potom, co znamená to Veličenstvo? Proč mě neoslovujete vario 500?“

„Protože to není tak jednoduché,“ odpověděl vážně Deighton. „Konec konců nejste tak docela robot, polovina vašeho těla je organická. Jste člověk s tělem robota a pozitronickým mozkem.“

„Teď přeháníte,“ řekl Argyris. „Jsem rád, že nejsem člověk. Lidé se mi někdy zdají doslova přišerní.“

Galbraith Deighton nabídl Argyrisovi křeslo, sám si sedl naproti němu. „Komu o tom budete vykládat, Argyrisi! Když sleduji, jak sebou obrovské masy lidí nechají manipulovat při demonstracích, jímá mě hrůza; jsem jak nad rozevírající se propastí. Na druhé straně jsem byl svědkem toho, jak se obyvatelstvo celé planety spojilo a vybičovalo se k neuvěřitelnému duševnímu výkonu.“

Zasténal. „Přesto není lehké žít a cítit emoce cizích lidí. V tom to máte lehčí.“ Změnil téma. „Jak jdou obchody? Bohužel jsem neměl čas se o to starat. Olymp zažil v posledních dnech opravdovou invazi cizích vyzvědačů ze všech možných mocenských skupin Galaxie. Pohrávám si s myšlenkou, vyčlenit jednu městskou čtvrť speciálně pro ně. Potom by byli mezi svými. Většina z nich stejně získává informace z novin...“

Anson Argyris se zašklebil. Deighton sice mluvil ironicky, ale měl pravdu: Na Olympu se potulovaly tlupy špi-onů, kteří o práci tajných agentů neměli ani tušení. Až na několik důležitých výjimek. A tím zvláštním případem byli muži Říše Dabřifa. Také Carsualský svaz a Středogalaktická unie byly nanejvýš aktivní. V poslední době rozmístila tato impéria v okolí planety Svobodných obchodníků pozoruhodně velké flotily.

„Jsem spokojen,“ odpověděl Argyris. „Včera činil objem překládaného zboží devět miliard tun. Cesta kontejnerů je přitom vytižena nanejvýš ze šedesáti procent. Každá kosmická civilizace Mléčné dráhy chce mít v Trade City své zástupce. Před týdnem jsem musel schválit rozšíření města. Všechny obchodní domy, bankovní budovy a paláce velvyslanectví, to vše je již pronajato. A stále se na nás obrácí jedna společnost za druhou a všechny žádají o přidělení místa pro své pobočky. Ty, které se již zabydlely, chtějí větší, dražší a honosnější kanceláře. Kupříkladu státní obchodní společnost Impéria Dabřifa nyní zabírá stavbu o tisícimetrové výšce.“

„Já vím,“ oznámil Deighton s úsměvem a dodal:

„A také vím, že vedoucí společnosti chtějí na střeše postavit restauraci. Už jste se někdy procházel po střeše mrakodrapu, Argyrisi? Třeba jen v několika stech metrech.“

„Docela tam fouká,“ ušklíbl se Argyris. „V kilometru by nám ten vítr svlékl i košili.“

„Člověka by to snadno sfouklo ze střechy,“ opravil ho suše Deighton. „Ostatně, víte, že na velvyslanectví Impéria Dabřifa pracuje neregistrovaný transmitter?“

„Ne...!“ vydechl Argyris. Zakroutil hlavou. „To je nemožné. Moji lidé by o tom museli vědět.“

„Tohle vědět nemohou. Dabřifova tajná služba byla totiž obzvláště vychytralá. Ve chvíli, kdy je tajný transmitter v provozu, funguje i oficiální přípojka a to se stejnou intenzitou. Jen naše nové speciální zařízení umí vypátrat odchylky v transportním proudu hmoty.“

„Co proti tomu podniknete? Tohle jim přece nemůžeme povolit.“

První empat pokrčil rameny. „Ještě to budu muset promyslet. Především nechci jednat ukvapeně. Kdoví, jestli ten transmitter nebudeme jednoho dne sami potřebovat.“

* * *

Lupo Cazzuli si byl jist, že je Gideon Olath obelhal. Pokoušel se na to nemyslet. Náhle ho zasáhl strašlivý chlad a agent Impéria Dabřifa ztratil vědomí. Ani Cazzuli ani jeho čtyři kamarádi neznamenali, jak je skokanská nákladní loď dopravila do jednoho z přístavů Olympu, kde byli vyloženi spolu s nákladem.

Obsah lodi se podle nápisů na bednách a záznamů v papírech skládal ze zmražených proteinových koncentrátů. Společně s nákladem dalších tří skokanských plavidel byl naložen do obřího kontejneru a poslán do velkého transmi-teru.

Během cesty k dematerializačnímu poli byl kontejner zkontrolován spoustou detektorů, který pátraly po zbra-ních a případných černých pasažérech. Avšak ani jeden z detektorů nemohl odlišit proteinový koncentrát a zmražená lidská těla. Ani zaměřovače mozkových vln nic nezaznamenaly. Pět speciálních agentů Říše Dabřifa bylo klinicky mrtvých.

Kontejner s agenty zmizel v odhmotňovacím poli transmiťové linky a ve stejném okamžiku se rematerializoval v ústí temporální propusti. Transportní šok aktivoval probouzeč automaticky. Skoro tak rychle, jak bylo předtím zamrazeno, bylo teď pět mužů opět rozeřáno, zatímco nejrůznější přístroje oživovaly nečinné orgány. Lupo Cazzuli zvolna přicházel k sobě. Pokoušel si vzpomenout na poslední myšlenky před hibernací, ale nepodařilo se mu to. Přesto si dobře vybavil rozkazy, které měl splnit.

Proběhly už všechny kontroly? S největší pravděpodobností ano, jinak by se náklad nezhmotnil v cílové stanici a oni by nebyli probuzeni.

To si nedokážu představit, mínil Lupo Cazzuli. Vše nemohlo jít tak hladce.

Z opatrnosti nechal Cazzuli odpojený svůj kosmický oděv. Primitivní ventilace kontejneru pracovala bez chyb, navíc by její zaměření nevzbudilo podezření. Vysoce jakostní agregáty moderního skafandru vydávalo mnoho roz-ptylového záření. Nejhorší však bylo, že se spolu členové komanda nesměli mluvit vysílačkou. Cazzuli a jeho kama-rádi mohli opustit své speciální nádrže až ve chvíli, kdy se kontejner nebude pohybovat. Do té doby platila přísná bezpečnostní opatření.

Konečně po časovém úseku, který se podobal polovině věčnosti, pocítil Cazzuli škubnutí. Malé náramkové mě-řidlo oznámilo, že se kontejner nachází v relativním klidu.

Lupo Cazzuli se otočil a natáhl ruku k otevíracímu mechanismu jeho skřýše. Náhle ztuhl. V reproduktoru ná-ramkového telekomu se ozval hlas. Ale to nebyl to nikdo z jeho kamarádů.

„Hovoří velitelství obrany časového distributoru,“ oznamoval hlas v interkosmu. „Pět černých pasažérů v kon-tejneru CKO-6776 je vyzváno, aby opustili svůj úkryt a s rukama nad hlavou vyšli ven. Odpor by neměl žádný smys-l. Máte deset minut na rozmyšlenou, potom začneme. Pozor: Mluví velitelství obrany temporální propusti...“ Vý-zva byla neustále opakována.

Lupo Cazzuli naslouchal jako omráčený. Jak mohli být odhaleni, když se nepozorovaně a bez obtěžování dostali až k cíli? A co měla být ta temporální propust?

„Tady Abram Noel,“ zašeptal slabý hlas. „Kamarádi, vystupte a připravte se k útoku. Vpřed!“

Cazzuli uzavřel svůj bojový oblek, prověřil energetické agregáty, vzal do ruky desintegrátor a otevřel dveře své bedny s proteinovými koncentráty. Roztrpčeně zíral na stěnu vedlejší nádrže. Byl v pasti. Když je na Olympu přená-šeli do velkého kontejneru, zarovnali je mezi další bedny.

„Buďte rozumní,“ ozval se opět hlas nepřítele. „Kontejner stojí na antigravitační plošině ve volném prostoru. Mohli bychom vás postřílet, nebo počkat, až vám dojde vzduch. Imperátor Dabřifa vám rozhodně nepomůže.“

„Naše loďstvo je už na cestě!“ zavřeštěl Hit Clairon. „Cílová stanice transmiťové se dá snadno zaměřit.“

Neznámý ve vysílačce se zasmál. Claironova výhrůžka ho patrně pobavila, i když Cazzuli nemohl pochopit, proč. Strážci tajné průmyslové planety, ať už to byl kdokoli, proti velké flotile Říše Dabřifa nic nezmůžou.

„Kde sakra vězíte, chlapi?“ vrčel vztekle Noel. „Ach, Chillu, tebe už vidím. Ale kde jsou Hit, Mantu a Lupo?“

„Má nádrž je postavená přímo vedle další,“ odpověděl sklíčeně Cazzuli. „Pokusím se prostřílet si cestu dezinte-grátorem.“

Hit Clairon ohlásil, že přijde v následujících sekundách. Mantu San a Chillu Ross však bojovali se stejnými ob-tížemi, jako Lupo Cazzuli.

„Tady je plukovník Maurice!“ zazněl nový hlas. „Pánové, nečekejte na přilet floty Impéria Dabřifa. Sem se va-še lodě nikdy nedostanou a když, tak jako hromada roztaveného šrotu. Ale slibuji vám: Pokud se bez odporu vzdáte, nebudete nijak potrestáni.“

„Ten chlap lže!“ vykřikl Clairon. „Haló, vy přemoudřelý plukovníku Maurici! Chcete mi namluvit, že pokud se vám vzdáme, tak nás propustíte domů?“

„Na vaše otázky odpovím, přestože jsou velice hloupé,“ prohlásil Maurice. „Ovšemže nesmíte letět domů. To bychom mohli pozici průmyslových světů rovnou zavolat Dabřifovi. Slibuji vám pouze slušné zacházení. Nemáme v úmyslu se někomu mstít.“

Lupo Cazzuli zatím pokračovat v práci s dezintegrátorem. Likvidoval hmotu před sebou a sunul se vzniklým úzkým tunelem. Náhle zazněl výkřik, který vzápětí odumřel. Abram Noel se triumfálně zachechtal.

„Jednoho z nich jsem dostal!“ volal do minikomu.

„Sami jste to tak chtěli!“ řekl plukovník Maurice. Tentokrát jeho nezněl smířlivě či ironicky, nýbrž ledově chladně. „Útočíme!“ Po chvíli však plukovník Maurice tiše dodal:

„Kdo zvedne ruce a zahodí zbraň, bude ušetřen. Konec!“

Lupo Cazzuli to vše registroval jen okrajově. Právě narazil na stěnu velkého kontejneru. Ztěžka oddechoval a procpal se do prostříleného otvoru.

Co viděl, ho na několik vteřin přinutilo zavřít oči: Slabě narudlá záře všude okolo, vzadu podivný zářící objekt a kus stranou oslňující sluneční disk. Cazzuli pohlédl dolů podél vnější stěny obrovského kontejneru. Spodní strana spočívala na antigravitační plošině. Právě se tam objevil člověk ve skafandru a letěl směrem k Lupovu úkrytu. Cazzuli na něho namířil dezintegrátor a vystřelil. Útočník však aktivoval impulzní trysky ochranného oděvu a podařilo se mu smrtící střele vyhnout.

O pár sekund později letěli na Cazzuliho dva pronikavě zářící energetické paprsky. Zvláštní agent musel ustoupit do útrob kontejneru. Zatímco cizí střely tavily otvor v boční stěně kontejneru, přemýšlel Lupo Cazzuli o zvláštní narudlé záři, kterou viděl venku.

Byla prakticky všude, vyjma blízkého slunečního disku a toho podivného blikajícího objektu. To přece nemohl být normální vesmír! Na druhé straně – co by to jinak mělo být? Ta mdlá narudlá záře se táhla do nekonečna, jako tomu bylo s černotou kosmu a myriádami hvězd.

Hvězd...?

Venku nebylo po hvězdách ani památky! Lupo Cazzuli se začal obávat toho, kam se to vlastně dostali. Plazil se dezintegrátorem vytvořenou štolou zpět k nádrži, v níž byl uzavřen během cesty. Vlezle do ní, zavřel oči a snažil se sám sebe přesvědčit, že je to jen zlý sen, noční můra, z níž se může probudit. Přesto Cazzuli věděl, že to sen není. Byla to skutečnost, jen si ji zatím nedovedl vysvětlit.

V minikom zazněl křik, táhlý, plný bolesti, který skončil v podivném bublavém zvuku.

„Chillu!“ zaječel Abram Noel. „Chillu!“ Následovala kletba. „Dostali ho!“

„V mém skafandru je díra...!“ Cazzuli si nebyl jist, kdo to řekl, neboť byl hlas zkomolený, asi kvůli potlaku v kosmickém oděvu. Volající musel být téměř mrtev.

„Kdo to řekl?“ vydechl Mantu San.

„Ohlaste se!“ křičel Noel.

„To byl Hit,“ ozval se Cazzuli. „Hite, kde jsi? Pomůžeme ti, slyšíš? Nenecháváme kamarády na holičkách!“

„Om... lou... vám se, Lu...“ Hitova slova se změnila v nepochopitelný šepot a pak docela utichla.

„Nemá cenu, abychom se také obětovali,“ zašeptal Mantu San. „Slyšíte? Abrame? Lupo?“

„Mlč!“ řval Abram Noel. „Ty odporný zbaběle! Jsi ostuda všech čestných občanů Říše Dabrif!“

Mantu San mlčel. Ani Lupo nic neřikal. Nevěděl, co by dodal. I v jeho očích Mantu San selhal. Na druhé straně ho Abramovy řeči odpuzovaly. Nebyly ani trochu upřímné. Ve vysílačce se ozval šepot. Cazzuli měl co dělat, aby jednotlivým slovům porozuměl. Když pochopil, přeběhl mu po zádech ledový mráz.

„...dobrá!“ řekl Mantu San bezvýrazným, klidným lasem. „Nikdo nemůže říct, že jsem zbabělec, ani ty ne, Abrame. Budu bojovat až do konce a pokusím se zabít tolik nepřátel, kolik budu moci.“ Vzlýkl a zakřičel:

„Ať žije Imperátor a Říše Dabrif!“

„Musel se zbláznit!“ usoudil Lupo. Namířil hlaveň svého dezintegrátoru nahoru. Zelený paprsek se zakousl do materiálu na jeho hlavou a začal se pomalu prodírat výš.

Nebudu sedět tady dole! pomyslel si zarputile Cazzuli. Mé místo je tam, kde jsou moji spolubojovníci. Jestli je vše ztraceno, může nás spasit jenom smrt!

Dezintegrační paprsek vylétl do volného prostoru. Lupo Cazzuli přestal pálit a začal stoupat nahoru.

4.

Muž u ovládacího panelu zbraní stiskl několik tlačítek a ukončil tak zbytečnou střelbu. „Nedá se nic dělat, pane. Dabrifovi agenti mají výbornou ochranu proti narkotizačním zářičům a paralyzátorům. Musím doporučit použití smrtících zbraní.“

Hubert S. Maurice si odkašlal. „To už jsme několikrát udělali. Dva naši a dva Dabrifovi muži padli. A nevdá mě pouze smrt mých podřízených. I Dabrifané jsou lidé a ne bezcitné zrůdy. Bohužel jim jejich pomatená ideologie vstúpila nenávisť proti nám.“

Důstojník velící zbraním plošiny přikývl. „Přesto je musíme dostat, pane. Nahromadění hmoty a energetické výboje blízko časového distributoru může vést k modulaci transponderových signálů...“

„A kdyby, ano!“ zavrčel Maurice. „Ale to se nemusí stát ani v příštích tisíci letech. Jistě, teoreticky k tomu může dojít už v dalších sekundách. Tak tedy dobrá!“

Vzpamatoval se a opět to byl ten starý Hubert Selvin Maurice. Stiskl tlačítko aktivace telekomu. „Všichni muži ukončí akci a ihned se stáhnou.“ S ironickým úsměvem kvitoval překvapený pohled, který na něj upřel důstojník u zbraní. „Pokusíme se kontejner rozřezat pomocí desintegrátorů, abychom agenti připravili o úkryt. Nikdo už nepodstoupí zbytečné riziko. Pokud se naši protivníci nevzdají, pravděpodobně zemřou, alespoň však s sebou nevezmou nikoho dalšího. Konec!“

Hubert Maurice důstojníkovi pokynul. „Ukažte, co umíte. Jak jsem řekl: Kontejner musí být řezán opatrně, aby lidé z Impéria Dabřifa zůstali naživu.“

„Udělám, co budu moci,“ odpověděl důstojník.

Na čele mu vyrazily křupě potu. Pečlivě nastavoval zaměřovací aparaturu dezintegrátorů a naváděl ozbrojenou plošinu do vhodné pozice. Plukovník Maurice si byl vědom, že od svého podřízeného žádá velmi mnoho. Neviděl však jinou možnost, jak agenty vystrnadit z kontejneru živé.

Maurice sledoval, jak byla zapojena baterie dezintegrátorů. Část kontejneru se začala rozpadat. Trosky a prach musely být odstraněny pomocí gravitačních pulzů, neboť paprsky dezintegrátorů nenesly žádnou kinetickou energii. Nepřítel se však nevzdával a svou skrýš zatím neopustil.

Náhle se ozval poplach od zaměřovačů. Z poletujících trosek se vynořil osamocený muž a velkou rychlostí se blížil k antigravitační plošině, na níž byl Maurice a kde byly umístěny dezintegrátory. Během letu muž pátl z termometu.

Pozemšťan u zbraní vteřinu zíral, potom se vzpamatoval a stáhl ruku ze spouště své dezintegrátorové baterie. Ta sekunda se letícímu agentovi stala osudnou. Než byla střelba ukončena, zasáhl ho jeden z paprsků. Nejspíš nic necítil; smrt si ho vzala rychle. Přesto se Hubertu Mauricovi při tom pohledu udělalo trochu nevoľno.

„Pokračujete v palbě!“ nařídil po chvíli.

Jeho podřízený byl tou zbytečnou smrtí jako omráčený, přesto poslechl. Dezintegrátory znovu spustily a rozkládaly další kusy kontejneru. Pauzy mezi jednotlivými salvami byly dost dlouhé na to, aby cizí agenti ustoupili hloub do kontejneru. Pokud budou jednat tak, jak Maurice předpokládal, zůstanou nakonec jen v docela malém kusu přepravní nádrže.

Když se likvidace kontejneru blížila ke svému konci, uzavřel plukovník Maurice kosmický bojový oděv. Zamýšleně potěžkal v dlani impulzní paprskomet, potom ho vrátil do pouzdra. Paralyzátor odložil na ovládací panel; v boji by mu stejně k ničemu nebyl. Ze skříně se zbraněmi si vzal vysokotlakou pistoli, vystřelující šípky s uspávacím prostředkem. Tyto šípky musely projít skrz skafandry nepřítelů, avšak díry, které tak vznikly, byly snadno zaceleny elastickým materiálem bojových kombinéz.

S vysokotlakou zbraní v ruce se Maurice postavil za muže u zbraní a sledoval, jak se oblak trosek pod palbou gravitačních paprsků konečně rozpadl. Zaměřovače oznámily, že se ve spleti trosek technického vybavení ukrývají dva lidé.

„Transmitter!“ vydechl zbraňový důstojník.

„Zbytek malého transmiteru,“ opravil ho Maurice. „Byl snad můj ‚kolega‘ Gideon Olath skutečně tak naivní, že plánoval sledování hyperrázové vlny při přenosu kontejneru? Zdá se, že chtěl vyzvednout své lidi malým transmitterem...“

„Nevím, jestli se tomu dá říkat naivita,“ namítl muž u zbraní. „Koneckonců Olath netuší, kde se hledaná cílová stanice nalézá a tento postup mu ji mohl pomoci najít. Neví nic a temporální propusti a to tom, že se rematerializační šok projeví pouze v budoucnosti a v normálním čase ho nelze v žádném případě zaměřit.“

„Máte pravdu,“ uznal Maurice. Jeho myšlenky se však už točily okolo nadcházejícího boje. „Kdyby se mi něco stalo, přebíráte velení.“

Kývl na svého podřízeného a vstoupil do antigravitační šachty. Padesát metrů k přechodové komoře zvládl během několika vteřin. Automatické otevření vrat propusti nebylo o nic delší. Když se vnější příčka otevřela, vyrazil Maurice do volného prostoru.

Levačkou ovládal pulzační pohon skafandru, v pravé ruce svíral vysokotlaký vrhač šipek. Ostražitě pozoroval úkryt obou Dabřifových agentů. Prozatím se stále nehodlali vzdát.

Dezintegrátory plošiny zastavily ostřelování. Ze všech stran se ke zbytku kontejneru blížili vojáci Solární rozevědky. Nikdo jim nemusel nic nařizovat. Znali svůj cíl a byli vycvičeni k tomu, aby o detailech rozhodovali samostatně.

Maurice pohybem brady zapojil přílbovou vysílačku. „Tady je ještě jednou plukovník Maurice. Mluvím ke dvojici agentů Říše Dabřifa. Vzdejte se. Nemáte nejmenší šanci. Vaše smrt by byla absolutně nesmyslná.“

V reproduktoru zazněl drsný smích. Nebyl v něm kus fanatismu? „Něco takového může chtít jen dekadentní, změkčilý příživník. Vy si říkáte plukovník! Ve které armádě? Jste přece jen hlídačem jedné z tajných průmyslových planet.“

„A kdyby,“ zavrčel Maurice.

„Hned ho budu mít, pane!“ zakřičel jeden z vojáků.

Maurice viděl, jak se u zničeného transmiteru zablesklo. HD-štíť neopatrného Pozemšťana se nafoukl jako bublina – a praskl. Hubert Maurice chtěl vypnout přílbový telekom, přesto zaslechl strašlivý výkřik.

„Tak,“ zazněl posměšný hlas fanatického agenta. „Kdo by chtěl být další?“

„Já!“ ucedil Maurice. „Nikdo už kromě mě nebude riskovat. Dostanu ty dva sám – a dostanu je živé!“

Zrychlil a hnál se na hranici dostřelu své zbraně, přičemž se prohnal pod zdemolovaným transmitterem a letěl zády k němu. V troskách se zablesklo, ale proti jednomu výstřelu ho HD-štíť bez problémů ochránil. Maurice vypálil sérii omamných šipek, nebyl si však jist, zda někoho zasáhl.

Asi tři sta metrů za transmitterem zastavil, otočil se a letěl zpět. Pro jeho protivníky to muselo vypadat tak, jako by chtěl tentokrát přeletět nad transmitterem. Plukovník Maurice doufal, že si to Dabrifovi agenti budou myslet. Když byl sto metrů od transmitteru, změnil náhle směr, prudce klesl pod transmitter a skryl se do kovové změti.

Ve vysílače uslyšel kletbu a zasmál se. Nevěděl jistě, zda se mu nepříteli podaří oklamat, ale jeho manévr zjevně uspěl a dva agenti zmátl. Přesto byl stále v nebezpečí. Poničený transmitter byl pro něho jen temný stín bez obrysů, v němž neviděl žádný pohyb. Dvakrát vystřelil, nepozoroval však žádnou reakci.

Konečně se mu podařilo proniknout do změti pokrouceného a potrahaného kovu. Dřepnul si ve stínu a čekal. Po chvíli v telekomovém přijímači postřehl těžké vydechnutí a nadechnutí. O vteřinu později se z moře černých stínů vynořilo tělo a zhroutilo se. Ozvalo se temné zasténání.

Hubert S. Maurice přesně tohle očekával a proto okamžitě zareagoval. Ponořil se o pár metrů hloub do trosek. Krátce na to se místo, kde stál před chvilkou, začalo tavit. Neviditelný střelec začal pálit zmateně a očividně netušil, kde se Maurice ukrývá.

Plukovník si oddechl, neboť i poslední Dabrifův agent udělal rozhodující chybu. K místu, odkud zběsile střílel, se vydal roj šipek. Následoval charakteristický sled zvuků – namáhavé oddechování a následně unavené zasténání – který prozradil, že začal uspávací prostředek účinkovat.

Plukovník Hubert Maurice se ušklíbl. Pokud se přístroje na plošině nemýlily, byli všichni cizí vojáci v kontejneru zneškodnění nebo zabiti.

„Padla,“ řekl lakonicky do vysílačky. „Bezvědomé naložte a odvezte. Prohledejte trosky a poté je odtáhněte pryč. Konec!“

* * *

Kuszo Tralero svolal sekční šéfy Dabrifovy tajné služby do své centrály v Trade City. Uprostřed velkého kruhového stolu v zasedací místnosti stál podivný přístroj, z něhož vycházel šum a neustálé cvakání. Představoval jedno z mnoha opatření, znemožňujících nežádoucí odposlech.

Tralero neustále pochodoval sálem, takže ho jeho podřízení museli sledovat pohledem sem a tam. Byl nervózní, a měl pro to dobrý důvod. Znenadání se zastavil. „Pánové, musíme počítat s tím, že ‚akce chladnička‘ selhala. Naším lodím se nepodařilo zaměřit ani jediný rematerializační šok, pětice agentů se neohlásila...“

Jeden z mužů váhavě zvedl ruku.

„Prosím!“ zavrčel na něho Kuszo Tralero netrpělivě.

„Považujete za možné, že by se tajné průmyslové planety nacházely v jiné galaxii?“

Tralero se zatvářil zamýšleně, potom mu došla nesmyslnost té otázky a hněvivě sraštil čelo. „Nejdřív myslíte a až pak mluvíte, pánové. Tím jsem doufám dostatečně odpověděl. Já osobně si dovedu představit jedinou možnost, jak ty průmyslové světy odhalit...“

„Císař Argyris...“ zašeptal jiný sekční šéf.

Tralero se usmál. V ten moment vypadal jako zuby cenící gorila.

„Přesně!“ zvolal. „Patriarcha Svobodných obchodníků tvrdí, že je o pozicích planet informován pouze on. Dobrá, berme to jako fakt. Nicméně kosmické souřadnice jsou velice komplikované a člověk si horko těžko zapamatuje pět či šest, nemá-li tedy fotografickou paměť. Ne, Argyris mám ty koordináty nepoví. Ale jistě bude vědět, kde jsou uloženy a jak se k nim dostat.“

„Jak se říká, disponuje Argyris extrémně odolným osobním ochranným polem,“ prohodil jeden podsaditý chlapík.

„To nepředstavuje takový problém. Nedávno jsme vyvinuli postup, jak taková pole docela snadno ničit. Ale nechceme přece Argyrise zabít. „Braine Truste!“

Oslovený sekční šéf se pokusil uvolnit. I Kuszo Tralero se posadil do jednoho z křesel, zavřel oči a soustředil se.

Konečně Trust promluvil. „Bude nutné Argyrise přemoci, když bude sám. Příležitost by byla při středním lovu. Argyris každou středu odjíždí do severních kopců a pořádá hon na medvědy.“

„Tak dlouho nemůžeme čekat,“ rozhodl Tralero. „Nemá milenku?“

„Ne. A pokud by nějaká byla, nemáme o ní žádné informace. Ovšem dvakrát denně jezdí mezi svým palácem a ústředím Kosmické obchodní společnosti. To je ostatně docela podivné, stejně jako společnost sama...“

„Nesmysl!“

„Je napojena na nespočetné obchodní organizace. Naproti tomu my o ní příliš mnoho nevíme... Ale zpět k tématu. Argyrisův kluzák třikrát prolétá nepřehlednými místy s řídkým provozem. Tam by byl únos možný.“

„Doba letu?“ zeptal se pochybovačně Tralero.

„Mezi třiceti a čtyřiceti minutami. Podrobnější data jsou uložena v paměti záznamníku.“

„Je ten čas konstantní?“

„Jakž takž.“

„Potom nám to k ničemu není. Jeho lidé ho začnou postrádat a vypátrají ho dříve, než ho budeme moci odvézt. Svobodní obchodníci už přibližně rok udržují pozoruhodně efektivní policii a dokonce tajnou službu. Odporují tak své vlastní mentalitě...“

„Souhlasí...!“ zabručel zadumaně Kuszo Tralero. „Takovou špionážní síť bych čekal od Solární rozvědky. Velice zvláštní. Že by byli Argyrisovi agenti školeni pozemskými specialisty?“

„Pokud bychom tedy chtěli Argyrise zajmout,“ pokračoval Trust, „musíme vniknout do jeho paláce a...“

„Počkat!“ přerušil ho Tralero. „Zůstaňme ještě u předchozího nápadu. Co kdybychom si opatřili dvojníka, který by alespoň na nějakou dobu zaujal císařovo místo?“

„To je představa!“

„Přímě geniální!“

„Robotický dvojník. To by mohlo vyjít.“

„Tak tedy dobrá,“ prohlásil Tralero. Podíval se do tváře svým podřízených a řekl:

„Rušíte mi za to, že bude dvojník připraven do zítřejšího rána. Tím končím poradou, pánové.“

* * *

„Cože...?“ vyhrkl nevěřícně Anson Argyris. „Že chtějí postavit mého robotického dvojníka?“ Kroutil hlavou a ztěžka klesl do křesla.

Kolem empatových rtů to nápadně zacukalo. „Jste první robot, kterého vidím takhle rozrušeného, Argyrisi.“ Usmál se a smířlivě zdvihl ruku, když se Anson Argyris zachmuřil. „Neberte mě tak doslova, prosím.“ Jeho tvář ihned zvažněla. „Pochopte, pro mne, jako pro člověka, který byl cvičen k vcítění do cizích emocí, je nesmírně obtížné si na vás zvyknout. Víím, že Anson Argyris je v podstatě jen maska, nicméně když ji nosíte, podivně se promíchá s vaším vlastním vědomím...“ Odmlčel se přejel si rukou po čele. „Rozumíte mi alespoň trochu?“

„Ovšem.“

„Pak jste na tom lépe než já... Chci říct, že se s každou z vašich masek vnitřně sjednotíte, změní se celá vaše psychika. Budete-li... ehm... bez masky, identifikujete se s tělem robota?“

„Ne. Naopak. V takových chvílích si připadám jako vědomí bez těla. Neustále se proto pokouším zkrátit dobu, po kterou se přesunuji z jedné masky do druhé.“

„Toho jsem si všiml. Každopádně přes svou odlišnost pro mě nejste o nic méně lidstější, než kterýkoli další Pozemšťan.“

„Děkuji, pane.“

Galbraith Deighton zavrtěl hlavou. Nebyla to lichotka, jen jsem vám chtěl říct, jak o vás smýšlím. Ještě něco, Anson: Budeme přátelé?“

Anson Argyris strnule stál, v jeho obličej se zračilo překvapení.

Deighton se zvedl a natáhl ruku. „Pokud stojíte o přitele, jeden tu je.“ Zlehka se usmál. „Ale opatrně, prosím. Bohužel nemám vaši konstituci.“

Argyris váhavě napřáhl svou mohutnou dlaň, uchopil empatovu ruku a potřásl jí.

„Jmenuji se Galbraith, pro přátele Gal,“ řekl Deighton.

„Gal...“ zabručel Argyris. „V tom případě mi říkejte Argy. Tím je moje jméno mnohem lidstější, že?“

Oba muži se srdečně zasmáli. Rychle se však vrátili ke svým povinnostem.

„Musíme pokračovat, Argy,“ řekl Galbraith Deighton. „Kde jsme to předtím skončili?“

„Chtěl jsi mi přehrát paměťový krystal Braina Trusta, jednoho z Dabrifových lidí. Jak jsi k němu vůbec přišel?“

Empat se zašklebil. „Mí takzvaní kolegové pracují s novým bezpečnostním systémem, který je chrání před odposloucháváním. Zkonstruovali ho špičkoví vědci Impéria Dabrifa. Spolupracovníci Solární rozvědky. Stačí ti tohle vysvětlení?“

„Zajisté.“ Anson Argyris se zamračil. „Chtějí vyrobit mého umělého dvojníka... Stále se s tím nemůžu smířit.“

„Nevědí, že jsi robot. Promiň, nejsi samozřejmě robot, máš i biologickou komponentu. Pokud se občas přepřeknu, neměj mi to za zlé.“

„Stačí. Nemusíš se omlouvat, Gale. Jak odhaduji tvou taktiku, mám se nechat unést. A protože předpokládáš, že bude rychle odhalena moje pravá podstata, mám své únosce zlikvidovat.“

„To je skoro přehnané, Argy,“ namítl Galbraith Deighton. „Proč hned mluvit o likvidaci? Jde o pětadvacet miliard lidí ve Sluneční soustavě a ti, kteří se je snaží ohrozit, musí být zneškodněni. Samozřejmě se je musíš pokusit zajmout živé. Jenže jsou dobře vycvičení a mají spoustu zkušeností v boji. Nebude to snadný soupeř...“

„Rozumím,“ odpověděl tiše Argyris. „Vezmu si s sebou dostatek silného hyperamnezinu. Když se mi povede zajmout, přijdou o paměť a nikdy neprozradí mou totožnost.“

„Injekční pistole je už připravena,“ oznámil Deighton. Vytáhl zmíněnou věc zpod oděvu a položil ji na stůl před císaře. „Jistě bychom ten únos mohli zastavit, Argy. Ale ten Kuszo Tralero se zdá být docela cílevědomý a inteligentní. Kdyby selhal jeho první pokus, jistě by se tě pokusil zajmout někde jinde. A jednoho dne by uspěl, o tom není pochyb. Ani Solární rozvědky nedokáže všechno a není neomylná.“

„To chápu,“ přikývl Anson Argyris. Pohlédl na nástěnný chronometr. Už musím jít. Asi za čtyřicet minut pojedou ke Kosmické obchodní společnosti alias General Cosmic Company. Nesetkáme-li se už, byli ti druzí lepší než já...“

Na Deightonově čele se objevily vrásky. „Teď bych se měl urazit. Nikdy bych tě nikam neposlal, kdybych si nemyslel, že jsi schopnější, než všichni Dabrifovi agenti dohromady. A ještě něco: Nedávno jsem ti referoval o nepovoleném transmiteru na Dabrifanském velvyslanectví. Zjistili jsme, že je to nouzový transmitter, určený k útěku z budovy vyslanectví. Jeho energetické pole má zelený odstín. Když budou chtít nepřátelští agenti tímto transmitters uniknout, klidně je nech. U přijímací stanice budou stát mí lidé.“

Argyris se zasmál. „Myslím, že se dnes někteří lidé obzvlášť pobaví...“

* * *

Anson Argyris dorazil do testovací komory. Stovky senzorů se zaměřily na jeho tělo a hledaly jakoukoli chybu. Ověřována byla především dvacet centimetrů široká ozdobná spona jeho opasku. Ta musela neustále a za každé situace produkovat dostatek záření k tomu, aby překryla energetické emise Argyrisova robotického těla.

Byl to jediný slabý bod konstrukce robota vario 500. Podle hmotnosti nemohl být odhalen; robotické jádro vážilo padesát dva kilogramů. K tomu bylo nutno přičíst hmotnost právě používané biomasky. Základní robot s „Ansonem Argyrisem“ kupříkladu vážil osmdesát devět kilo.

„Kontrola je u konce – stav je uspokojivý,“ zaskřípal hlas kontrolního automatu. „Systém je připraven k použití.“

„Uspokojivý...!“ zavrčel rozhořčený Anson. „Že jsem připravený k použití?!“

„Hlasové obvody jsou rovněž funkční,“ odvětil automat.

Anson si založil ruce v bok, zhluboka se nadechl a zařval:

„Pracuji znamenitě!“

Ze skrytého reproduktoru vyšlo praskání a šum, potom se opět ozval počítač.

„Prosím, opusťte kontrolní místnost. Z důvodu poškození mikrofonů je až do ukončení oprav uzavřena.“

Když opouštěl sál, císař Argyris se divoce zachechtal. Již dlouho chtěl ten nestoudný bezduchý automat vyvést z klidu. Dnes se mu to poprvé podařilo. Argyris se zastavil před zrcadlem a zhodnotil svůj vzhled. Prsty projel své husté černé vousy. Potom pokrčil rameny.

„Kdo chce riskovat,“ mumlal, „musí počítat s tím, že z toho nevyjde bez šrámů.“

Palác opustil hlavním vchodem. Kývl salutující stráž a kráčel ke svému soukromému kluzáku, který se vznášet na skloplastovém povrchu ulice. Argyris vklouzl na přední sedadlo. Chtěl řídit sám, jak se slušelo na patriarchu Svobodných obchodníků. Antigravitační pole kluzáku reagovalo za zvýšení hmotnosti se zpožděním a vozidlo se zahoupalo.

Anson Argyris se připoutal a nastartoval. Pod kluzákem zaječela rozechřátá a komprimovaná masa vzduchu. Argyris pevně sevřel obě řídicí páky. Svůj kluzák pilotoval osobně, byť v něm byla umístěna výkonná automatika.

Vozidlo letělo k bráně do veřejných ulic. Anson Argyris zamířil ke speciálně zabezpečenému pruhu, určenému pro kluzáky bez autopilota. Někteří lidé se použití počítačů zlekli, ačkoli tím hodně riskovali. Při vysokých rychlostech docházelo vlivem lidských selhání k těžkým nehodám. Mnoho lidí to neodradilo, a tak v tomto pruhu silnice vládl čilý provoz.

Buněčná plazma se dočasně oddělila od pozitronického mozku. Počítač převzal vládu nad pohyby těla, zatímco se plazma věnovala zpracovávání vizuálních podnětů, které jí pozitronika předávala.

Plná pýchy „sledovala“ siluetu města Trade City, města, které se každým dnem rozrůstalo. Kochala se mra-kodrapy, horami oceli, skla a plastu, které jako prsty obra čnely k nebi, připomínkami lidské síly i slabosti. Bylo nepraktické stavět do takové výšky, ale člověk se neustále pokoušel ohromit univerzum svými činy. Obří stavby byly ukázkou lidského sebevědomí i jeho pýchy.

Plazma se opět propojila s pozitronickou částí varia 500. Kluzák uhněl rychlostí čtyř set šedesáti kilometrů za hodinu. Nikdo ho nemohl předjet. Koneckonců, kluzák neřídil obyčejný řidič, byl ovládán pozitronikou a to ne lada-jakou.

Anson zpomalil, když se v několikakilometrové vzdálenosti vynořilo osvětlené ústí tunelu Varuzzi. Díky prolétajícím vozidlům se na koncích tunelu tvořily silné turbulence, hřímající a ječící proudy vzduchu.

Argyrisův kluzák vlétl do jednoho z vírů a zacloumalo to s ním, jako by byl zasažen imaginární pěstí. Prodral se skrz. Pět minut prolétal tunelem, potom se opět vynořil do ulic velkoměsta. Odbočil z hlavního pruhu a zmizel v nepřítli frekventovaném tunelu.

Náhle se ozvala palubní vysílačka. Argyris stiskl tlačítko příjmu a opatrně řekl:

„Ano...?“

Na malé obrazovce vyvstala identifikační značka Solárního maršála Deightona. Zazněl empatův hlas. „Tady Gal. Právě jsem byl informován, že se blíží pět set bitevních plavidel Impéria Dabrifa. Počítám s jejich možným zákrokem proti Olympu.“

„No, a?“ odvětil Argyris rozhořčeně. „V tomto případě ať Amant povolá flotilu ze Soustavy duchů.“ Amant byl císařův tajemník. „Proč jsi mi ve skutečnosti zavola, Gale?“

Galbraith Deighton se tiše zasmál. „Chci tě přemluvit, aby se z tebe stal mučedník. Pokud v sídle Dabrifovy tajné služby naděláš paseku, bude volat o pomoc do celé Mléčné dráhy a získá tak záminku pro plánovanou ozbrojenou intervenci. Musíme vyvolat dojem, že jsi oběť, ne vítěz...“

„Takhle jsi to vymyslel!“ řekl Argyris. „Mám se nechat rozřezat a pak vyběhnout na ulici a volat: pomoc, pomoc? Co se stane s mým image?“

„Jak tě tak znám, tohle tvou image spíš vylepší. Ale musím končit. Právě přichází zpráva od šéfa...“

Anson Argyris vypnul vysílačku. Chvilku přemýšlel, pak zakroutil hlavu. Musel si dobře promyslet, jak to zařídit, aby Dabrifovi agenti vypadali jako gangsteři. Do akce se zřejmě zapojil osobně Perry Rhodan, neboť Galbraith Deighton znal jenom jednoho jediného šéfa: Velkého administrátora. Byl to ostatně právě maršál, kdo za normálních okolností působil ve Sluneční soustavě jako Rhodanův zástupce. Argyris se domníval, že Rhodan opět zahájil velkolepý šachový tah proti vládci Říše Dabrifa.

To jen zvyšovalo Argyrisovu odpovědnost v následujících událostech.

Znovu se plně soustředil na trasu vozidla. V několika minutách dorazí na místo, kde na jeho příjezd čekali Dabrifovi lidé s robotickým dvojníkem. Únos měl být proveden ve starém tunelu, pocházejícím z dob před vznikem Trade City. Tehdy na jeho místě stávala výzkumná stanice. Stanice už dávno ztratila svůj smysl. Ale podzemní tunel pod ní byl stále používán, protože kluzákům plně postačoval.

Argyris neosvětleným tunelem prolétal dvakrát denně, což bylo připisováno jeho trochu romantické povaze. Jen císař a Deighton věděli, proč to doopravdy dělá. Bylo ironií osudu, že si únosci vybrali místo, kde bylo ukryto jedno z nejvýznamnějších tajemství Solárního lidstva.

Anson Argyris rozsvítil velký světlomet kluzáku a ponořil se do černého ústí podzemního tunelu. Ironicky se zasmál. Uprostřed jízdní dráhy ležel na vozovce luxusní kluzák. Průhledný kryt kabiny umožňoval pohled na bezvědomou mladou ženu, bezvládně visící v bezpečnostních popruzích.

Vše vypadalo velice věrohodně. Mladé zvědavé děvče, které zabočilo do temné štol a zapomnělo rozsvítit reflektory. Žena byla překvapena náhlou tmou, ztratila kontrolu nad kluzákem a narazila do stěna – a neštěstí bylo hotovo.

Jak by mohli únosci tušit, že se stěnou skrývá celý arzenál, který mohl Argyris použít pro svou ochranu? Kdyby Argyris o plánovaném únosu nevěděl, seděla by již dívka i se svými kumpány v cele Solární rozvědky.

Císař Anson Argyris se zachoval tak, jak se dalo čekat od kavalíra. Zastavil, vystoupil z kluzáku a spěchal k omráčené dívce. Jakmile prolezl nouzovým průchodem v zadní části kabiny poškozeného letounu, zjistili jeho citlivé receptory silný nervový plyn. Ve zlomku vteřiny ho analyzoval a zjistil, že jde o nonvilin S. Ve stejné sekundě si v pozitronice vyvolal data o tomto paralyzujícím prostředku, aby mohl správně reagovat.

Buněčnou plazmou problesklo pobavení; to se v podlaze kluzáku rozevřel otvor a z něho se vynořil falešný císař Anson Argyris. Zábavné bylo především to, že císařův dvojník nebyl vybaven howalgoniovými nárameníky. Ty nepravé sice také zářily modrozeleným svitem, nepochybně se však jednalo o pouhou napodobeninu, která měla jen zlomek ceny originálu. Patriarcha se ani nedivil. Za jeho nárameníky by se dala koupit menší flotila!

Akce běžela jako na drátkách. Robotický dvojník utíkal k Argyrisovu kluzáku a odstartoval. Skutečný Anson Argyris byl uchopen dvojicí mužů ve třpytivých skafandrech a uložen do tajného prostoru v podlaze. V kabině pracovaly ventilátory a odsály nebezpečný plyn. Mladá žena vytáhla z nosních dírek filtr, načež ho s opovržlivým gestem odhodila do drtiče odpadků. Nastartovala a kluzák se začal vznášet. Dívka letoun vyvedla ze starého tunelu a vrátila se do používanějších částí silniční sítě.

Anson Argyris byl na cestě do hlavního sídla Dabrifovy tajné služby. Díky zaměřovačům mohl sledovat, jak je převezen do podzemní garáže, vyložen a v plastové bedně dopraven k malému nákladnímu transmitteru.

Po rematerializaci byly jeho receptory zatíženy na maximální hodnoty. Zachycovaly značné množství energetických impulsů, atomových zdrojů a lokalizačních signálů. Císař procházel důkladnou kontrolou. Pokud bude odhalen jako poloviční robot, bude nejspíš okamžitě zničen. Tedy pokud na testování dohlídí některý z agentů Říše Dabrifa. Přesto by měl Argyris v tomto případě šanci se zachránit. Stále mohl zapojit svůj HD-štit a bránit se pomocí energetických zbraní, ukrytých v pažích.

Pocítil úlevu, když byl přemístěn na antigravitační plošinu a odvezen z místnosti se senzory do nějaké laboratoře. Zasyčela injekční pistole. Do krevního oběhu biomasky byla vpravena látka, neutralizující nervový plyn. Pozitronický mozek věděl, že ochrnutí nervů odezní po patnácti až dvaceti sekundách. Hýbat se začal po uplynutí pouhých šestnácti vteřinách, u člověka Argyrisovi velikosti a síly to nemohlo trvat déle.

Stěží stihl otevřít oči, když ho popadli dva ramenatí muži a nešetrně ho hodili ho konturového křesla. Z opěrek vyjely ocelové pásy a Ansona Argyrise připoutaly. Císař Svobodných obchodníků zuřivě hleděl okolo sebe a křičel na oba muže:

„Co to má znamenat?! Nikdo neunes patriarchu Olympu, aniž by za to drazé nezaplatil!“

Oba muži se šklebili, ale neřekli nic. Navíc vešel někdo třetí. Byl nenápadně oblečená, ale jeho trénovaná postava, inteligencí zářící oči a cynické rysy kolem koutků úst prozradily Ansonu Argyrisovi, že má co dělat s mnoha střety osvědčeným kosmickým agentem.

Muž vyskočil na vratkou antigravitační desku před Argyrisovým křeslem. Stačil stěží postřehnutelný pohled jeho pravice a oba svalovci odešli. Dabrifův špion na antigravitační desce se rozchechtal, byl po podivný smích, triumfální a rozhodně nenormální.

„Jmenuji se Kuszo Tralero,“ řekl muž měkkým hlasem, připomínajícím tiché předení kočky. „Omlouvám se za způsob vaší dopravy na toto místo.“ Hluboce se uklonil. „Vidíte, Veličenstvo, mí kolegové na tento náležitý pozdrav jistě zapomněli.“

Anson Argyris na poslední chvíli potlačil nutkání hodit si nohu přes nohu. Robot typu vario 500 by slabé ocelové pásky přetřhl jako nic, měl totiž větší sílu, než Halut'an. Pak zahlédl jiskření v očích Kusza Tralera a zamyslel se, zda ho dabrifanský agent nezkouší.

Císař Anson Argyris se zle ušklíbl. „Za vaši zdvořilost vás nechám popravit obzvlášť cenným mečem. Jaké máte požadavky? Chcete výkupné? Možná vám ho dám, možná ne. Ale ani jedno vám k ničemu nebude. Pouze v případě, že padnete na kolena, snažně mě odprosíte a zbavíte mě pout, jsem vás ochoten nechat naživu...“

Tralero přikývl, Argyrisův zlostný výbuch ho zjevně uklidnil. Vychytralý agent si chtěl ověřit, že se podařilo polapit pravého císaře.

„Dobrá, Argyrisi, nechme toho divadla.“ Prsty Tralerovy pravice si pohrávaly s náramkem na levém zápěstí. „Vidíte toto zařízení, Argyrisi? S jeho pomocí vás mohu zabít, způsobit vám bolest, nebo z vás udělat nemyslní zvíře. Závisí jenom na vás, zda k těmto prostředkům sáhnu, či nikoliv.“

Jistě si tu možnost nenecháš ujít! pomyslel si císař. Nahlas však řekl:

„Souhlasím. Vložte karty na stůl. Jsem ve vaší moci. Co ode mne požadujete?“

„Chci znát způsob, jak získat souřadnice vašich průmyslových světů.“

„Uvádíte mě v úžas, Tralero. Nic víc nepožadujete?“

Kuszo Tralero přivřel oči. Přesto jeho hlas zůstal pozoruhodně klidný, když zavrčel:

„Jste troufalý. Dobrá. Uvidíme, co budete říkat na trochu bolesti.“

Jeho palec se dotkl náramku a stiskl jedno z tlačítek. Doslova na poslední chvíli pochopil Argyrisův pozitroniko-biologický mozek, co má šéf Dabrifovy tajné služby za lubem. Císař Anson Argyris napjal svaly a jako střela vystartoval ze křesla. Srazil Kusza Tralera k zemi a zastavil se až u pancéřovaných dveří.

Když se otočil, spatřil rozplývající se dematerializační pole nad křeslem. Jeho analýza byla teda správná. Kuszo Tralero ho podezíral a rozhodl se ho odeslat transmittersem. Buďto by skončil přímo v hyperprostoru, nebo na místě, kde by mu jeho robotické schopnosti byly k nepotřebě.

„Téměř bych vás podcenil, Tralero,“ řekl Anson tiše. „Je škoda, že muž s vaším intelektem stojí na špatné straně barikády. Vstaňte, ale nepokoušejte se o žádný podraz. Míří na vás termální paprskomet a vysokoenergetický desintegrátor.“

Zamračil se, protože se Tralero ani nepohnul. Argyris ho mohl při svém prudkém výskoku z křesla vážně zranit. Opatrně přistoupil k ležícímu muži, pevně sevřel jeho rameno a otočil ho tvář k sobě. Císař Anson Argyris polkl.

Kuszo Tralero byl mrtvý. Levou polovinu lebky měl rozdrčenou. Argyris použil příliš mnoho síly. Trpce se zasmál. Takový konec rozhodně nečekal. Se zrychlením, s nímž opustil křeslo, narazil do agenta jako parní buchar. Za normálních okolností by k takové nehodě nedošlo, neboť každý Argyrisův pohyb byl propočítán pozitronikou. Jenže Tralero mu nedal ani vteřinu navíc.

„Je mi líto,“ zamumlal Argyris. „Neměl jsem jinou možnost.“

Prudce se otočil a pohlédl ke dveřím, od nichž zazněl podezřelý šramot. Ve tváři se mu usadil zamyšlený výraz. Tento prostor byl absolutně zvukotěsný. Jeho zaměřovače to jednoznačně potvrdily. Jak by tedy mohl do místnosti projít nějaký zvuk? Jak by mohl proniknout mohutnou izolací?

Příští sekundy mu přinesly odpověď. Mohutná vrata vstupu se zachvěla pod drtivým nárazem. Pak se s dunivou ranou rozlétla. Argyris ustoupil na druhou stranu místnosti, do níž právě vjelo podivné kovové vozidlo. Byl to napůl bojový robot, napůl obrněný tank. Střílel z termometů, umístěných na koncích kovových chapadel, ale jeho palba se rozlévala po císařově HD-štítu.

Anson Argyris zdvihl ruce a vystřelil z termální i dezintegrátorové zbraně současně. Ocelová obluda zmizela v modrobílém žhnoucím oblaku, ale její energetické pole císařově úderu odolalo. Anson použil antigrav a vystoupal nad kovovou obludu. Z jeho nohou vylétly dvě rakety. Prorazily ochranný štít nestvůry, překonaly pancéřování a za okamžik explodovaly. To už byl císař dostatečně daleko, aby mu detonace nemohla ublížit.

Budova velvyslanectví Impéria Dabrifu se zatřásla a jen kotvící paprsky zabránily jejímu zhroucení. Veškerá okna se rozlétla, vybavení bylo poházeno po podlahách. Řídící počítač nepovoleného transmittersu byl zasažen sprškou rozžhavených kovových úlomků.

Zatím se císař Anson Argyris řítí z pokoje do pokoji, z poschodí do poschodí. Vyzvědači diktátora Dabrifu se sice statečně bránily, postupně však všichni uprchli. Kromě jediného, který se v Argyrisově blízkosti sám zastřelil, se Dabrifovi agenti hnali k nouzovému transmittersu.

U protistanice na ně čekali lidé ze Solární rozvědky, nikdo však nepřicházel. Už nikdy se nepodařilo objasnit, co se s třiceti osmi agenty Dabrifovy tajné služby stalo. Někakou dobu po těchto událostech se na neutrálním území setkali vědecké delegace z Olympu a Nosma a snažili se objasnit osud neznámých. Nejpravděpodobnější byla hypo-

téza, že byli nešťastníci kvůli poruše ovládacího počítače přeneseni do hyperprostoru, kde se jejich energie rozptýlila.

* * *

Exploze a zmatek v budově velvyslanectví dobře posloužily plánu maršála Deightona a císaře Argyrise. Když se císař vypotácel z budovy, stály už před ní ambulance a kluzáky hasičů. Byla tu i policie a bránila ve vstupu početnému davu zvědavců. Nepodnikala však nic proti antigravitačním plošinám televizních společností, kroužících kolem mrakodrapu a čekajících na další senzaci.

Argyris musel projít okolo šesti ozbrojených zaměstnanců velvyslanectví, kteří do budovy nepouštěli ani lékaře ani nikoho jiného. Šest mužů zřejmě netušilo, že jejich kolegové unesli Ansona Argyrise, nevěděli ani to, kdo je zodpovědný za předchozí výbuchy. Viděli pouze muže, který chce odejít z velvyslanectví. Opustit bez povolení výsostné území Říše Dabřifa bylo trestné a zavrženíhodné, proto se dezertéra rozhodli zadržet.

Vypukla rvačka, zaznamenávaná nejméně třiceti televizními společnostmi. V ní čelil osamělý muž, prchající z poškozené budovy, brutálnímu útoku Dabřifanů. Statečně se bránící muž volal o pomoc. Konečně zasáhli okolostojící civilisté a podařilo se jim císaře Ansona Argyrise zachránit. Mezitím ho dav poznal a zuřivě se vrhl k velvyslanectví. Kdyby jim v tom policie nezabránila, byli by Svobodní obchodníci vtrhli dovnitř.

Zprávy o šokujícím dění u velvyslanectví letěly městem jako lavina. Než je uslyšel poslední obyvatel Trade City, byly hypervysílači odvysílány na několik tisíc planet.

Imperátor Dabřifa nedokázal včas zareagovat a změnit rozkazy pro svou flotilu. Plán, který vymysleli jeho kosmopsychologové a který měl v Mléčné dráze vyvolat vlnu nespokojenosti se Svobodnými obchodníky, nyní zapůsobil jako bumerang.

Anson Argyris opustil prostor u ambasády v sanitním kluzáku. Nezamířil však k nemocnici, namísto toho se nechal dopravit do svého paláce. Již během cesty ho Deighton informoval o přiletu pěti set lodí Říše Dabřifa, a zatímco Argyris spěchal do velitelské centrály, za mohutného hřmění se do atmosféry spustila ultrabitevní loď galaktické třídy a zastavila nad Trade City. O několik minut později přistála ve městě.

Jakmile dorazil do ústředí, aktivoval Anson Argyris obrazový přenos z vesmírného přístavu. Nejednalo se o jeden z dvanácti kosmických přístavů Cesty kontejnerů, ale o hlavní civilní městský kosmodrom.

Argyris zmařeně sledoval monitor. Ultrabitevní loď se svými 2500 metry průměru tyčila k nebi jako gigantické ocelové pohoří. I nejvyšší stavby Trade City proti ní vypadaly nicotně. Anson zvětšil část obrazu a přečetl si jméno lodi; byla to DABRIFALA. Tak se jmenovala metropole Dabřifovy říše na planetě Nosmo. Akce na Olympu byla tedy provedena zcela otevřeně a bez ohledu na jakékoli galaktické zákony.

Bzučák u vstupních dveří ohlásil návštěvu. Anson Argyris otevřel a usmál se, když do jeho velitelské centrály vstoupili dva muži: Galbraith Deighton a plukovník Hubert S. Maurice. Maurice ztuhle zsalutoval, potom se uvolnil.

„Jsem rád, že se těšíte dobrému zdraví, pane Argyrisi,“ pronesl. „Podle toho, co se říká v médiích, jste byl mučen a léčíte si těžká zranění na klinice.“

„Kdybych byl člověk, stál by mě ten únos život, plukovníku Maurici.“ Odkáslal si. „Vaše přítomnost na Olympu mě překvapila. Myslel jsem, že velíte speciální jednotce u časového distributoru v Soustavě duchů.“

„V poslední době se mé úkoly často mění,“ odpověděl Hubert Maurice. Krátce oznámil operaci pětičlenného komanda, které se pokoušelo proniknout na jednu z údajných průmyslových planet. „Když se dozvěděli pravdu, byli oba vězni hluboce pohnuti. Mluvil s nimi i Velký administrátor. Jeden z obou agentů bude muset podstoupit změnu osobnosti, neboť trpí psychickou poruchou. Druhý je však schopen změnit své smýšlení o Pozemšťanech vlastními silami.“

Vrhl pohled na přenos z kosmodromu. Kolem DABRIFALY se shromáždilo na tisíce Svobodných obchodníků. Hrozili kolosu pěstmi a divoce vřeštěli. DABRIFALA použila jedno ze svých menších impulzních děl a vypálila do nebe varovnou salvu.

„V třisetkilometrové výšce nad Trade City krouží dalších pět set bojových lodí,“ oznámil Deighton. „Myslím, že nám Dabřifovi lidé velice brzy doručí ultimátum, v němž nás vyzve k připojení k jeho říši a zaručí nám v tom případě bezpečnost před nepřáteli.“

„To se jeho spojencům nebude líbit,“ podotkl Argyris ironicky. „Ostatně: Co je s mým robotickým dvojníkem?“

„Dezaktivovali jsme ho,“ ozval se Deighton. „Byl dost primitivní. Dabřifovi lidé se ani nepokusili o to, aby do přezky jeho opasku zabudovali energetický zdroj.“

Máchl paží k obrazovce. „Jak se zdá, Dabřifanům povolují nervy.“

Anson Argyris se otočil a viděl, jak DABRIFALA střílí na výtržníky z narkotizačního děla. Svobodní obchodníci se zhroutili, byli v bezvědomí. Potom se narkotizační zbraně ultrabitevníku obrátily proti plošinám televizních společností. Jedna z platforem byla pravděpodobně řízena ručně, neboť se zakymácela a zřítíla se k zemi. Při nárazu na plochu kosmodromu se rozlomila na několik kusů.

„Toho bude Dabřifa litovat!“ sliboval Argyris.

Zapojil interkom. Vzápětí hleděl do usměvavé tváře Phyla Amanta. Amant byl jeho tajemník, zároveň pracoval jako šéf tajné policie Olympu. „Patriarcho...?“

„Je připraveno kódované volání o pomoc?“ zeptal se Argyris.

Phyl Amant pokýval hlavou. „Vše je připraveno, patriarcho. Jak vidím, je u vás plukovník Maurice. Z toho usuzuji, že je tu osobně Velký administrátor...“

„Nalézá se u flotily v normálním času,“ informoval Amanta Maurice. „Pošlete volání o pomoc a za pár hodin bude nad Olympem Solární flotila.“

Amant se zdvořile pousmál. „Dabřifa se bude divit, plukovníku.“

„A nejen on, Amante. Dnes se podiví mnohem víc lidí...“ odvětil Maurice.

* * *

Uplynulo téměř pět hodin. Velitel DABRIFALY právě ohlásil předčítání ultimáta, když křižníky, kroužící nad Trade City, zjistily přílet tisíce těžkých válečných lodí. Okamžitě se navázalo spojení mezi oběma vlajkovými plavidly. Dabřifané ovšem netušili, že je hypervysílání zachycováno v Trade City, zesilováno a šířeno po celé Mléčné dráze.

Na hyperkomové obrazovce v DABRIFALE se ukázala snědá tvář hubeného muže, který veliteli Dabřifanů připadal povědomý.

„Nemusíte si zbytečně lámat hlavu,“ řekl muž s úsměvem. „Skutečně jsem generál Riekhous, velitel 11. bitevního svazu Solární flotily. A vy jste generál Bencraft Leitmeritz. Přeji vám dobrý den. Byl byste tak laskav a odsunul svých pět set zastaralých plavidel od Trade City? Potřebuji pro svůj svaz trochu místa...“

„Riekhous...!“ vydechl nechápavě Leitmeritz. Bylo samozřejmé, že znal své „kolegy“ z dalších impérií, i ze Solární říše. Doposud však věřil, že Solární loďstvo zaniklo při zničení Sluneční soustavy.

„Zíráte na mě, jako bych byl duch,“ řekl sarkasticky Vasa Riekhous. „Jsem živý. Už brzy se o tom budete moci přesvědčit; se svou TERRANIÍ přistanu vedle vašeho křižníku.“

„...to je nemožné!“ koktal Bencraft Leitmeritz. „Planeta Olymp je... já jsem chtěl říct, že Říše Dabřifa...“

„...chce tuto planetu obsadit, že?“ doplnil generál Vasa Riekhous. Zakroutil hlavou. Generálovy hnědé oči vyzařovaly soucit s jeho pomateným protějškem. „Ubohý Dabřifa. Až se s nepořízenou vrátíte na Nosmo, jistě utrpíte nervový šok. A co teprve jeho věrný přítel Olath. Dabřifa ho patrně pošle do protialkoholní léčebny, kam podle mě už dávno patří. Jak se jen může šéf tajné služby může takhle blamovat...“

Leitmeritz zalapal po vzduchu. Dal svému zástupci pokyn, aby pultisícovce křižníků nařídil úhybný manévr. Bencraft Leitmeritz sice nebyl žádný génius, ale svému řemeslu dobře rozuměl. Neměl v úmyslu ocitnout se v obklíčení dvojnásobné flotily. Imperiální lodi! Nikdo v Galaxii netušil, že ještě nějaké křižníky Solární flotily existují, natož pak celá loďstva...!

„Vím, co vás trápí, kolego Leitmeritzi,“ řekl Riekhous a přejel si přes svůj úzký knír. „Ale na vaše otázky vám odpoví císař Anson Argyris, jakmile tedy opustí kliniku. To je také taková nepochopitelná věc. Jak je možné, že Dabřifovi agenti unesou vládce samostatného státního subjektu a dokonce ho nechají mučit? Zdá se mi, že to váš Imperátor začíná přehánět...“

Tvář generála Leitmeritze ztrácela barvu.

Císař Anson Argyris spokojeně přikývl a znovu se věnoval dění na kosmodromu. Na povrch právě dosedala ultra bitevní loď TERRANIE. Zastavila jen několik stovek metrů od DABRIFALY. Klesala téměř neslyšně, což jasně ukazovalo technickou převahu pozemských lodí. Během přistávání motory DABRIFALY nesnesitelně řvaly. Navíc byla jasně patrná pozemská převaha ve výzbroji, zejména transformačních dělech, ale i v konvenčních energetických zbraních. TERRANIE nevypadala jako pozůstatek loďstva zničeného světa, spíš právě naopak.

„Je čas, Argy,“ poznamenal Galbraith Deighton.

Anson Argyris kývl. Aktivoval přenosové zařízení a provázel svou pracovnu s nejvýkonnějším hypervysílačem Trade City. Odtud šlo vysílání do všech koutů Mléčné dráhy.

„Jak vidíte, vážení diváci, již jsem se zotavil. Chci se tímto omluvit Imperátoru Dabřifovi, že jsem byl nucen odmítnout jeho pohostinnost; jako kompenzaci mu nabízím návštěvu mé rezidence.“ Zachechtal se svým nenapodobitelně barbarským způsobem. „Na druhé straně oceňuji jeho starostlivost. Pět set lodí, které poslal k ochraně našeho světa před nepřáteli, mě skutečně potěšilo. Nemohl předvídat, že jsme jako dědici Solárního systému nezískali jen průmyslové světy, nýbrž i veškerá pozemská plavidla, která překročila zánik soustavy. Ale protože my Svobodní obchodníci hledíme na kvalitu, chci k obraně Olympu použít raději supermoderní, spolehlivé jednoty bývalé 11. bitevní flotily Solárního impéria a nyníjší 11. bitevní flotily Olympu.“

Spojil se s velitelem DABRIFALY.

„Ahoj, generále Leitmeritzi!“ zvolal zvesela. „Prosím, neurazte se. Obyvatele Trade City jakož i všechny ostatní bytosti na planetě poněkud znepokojuje, když jim nad hlavou visí pět set křižníků, které mají hodnotu šrotu. Jeden z nich by se mohl snadno zřítit a napáchat značnou škodu.“

„Vy...!“ vyhrkl Bencraft Leitmeritz a zrudl hněvem. „Mé lodi nejsou...“

„...nejsou právě nejmladší, já vím,“ přerušil ho konejšivě Argyris. „Všichni pro to máme plné pochopení. Přesto: Nemůžete se vnucovat někde, kde vás nechtějí. A já vás tedy rozhodně nepozval, generále Leitmeritz.“

„Poslouchejte, prosím!“ zapřísahal ho Leitmeritz.

„Ale ovšem!“ zvolal Anson Argyris. Dunivě se zasmál. „Pokud si budete přít, 11. svaz vám s odletem mile rád pomůže. Mám snad požádat generála...?“

„To nebude nutné,“ zachrčel Bencraft Leitmeritz. Ztěžka oddechoval, ale již pochopil, že každé další slovo jen zvětší ostudu, kterou nyní utřžil po celé Galaxii. „Rozumím, patriarcho Argyrisi. Jelikož nepotřebujete naši pomoc, odletíme během půlhodiny.“

„Bude vás provázet moje požehnání, generále,“ prohlásil císař Argyris.

„Ach, byla by tu ještě jedna otázka...,“ řekl váhavě Leitmeritz. „Kolik bojových kosmických lodí nyní vlastníte?“

„Dobrá otázka,“ odpověděl Anson Argyris. Zatvářil se tajemně. „Raději vám to však neřeknu. Víte proč?“

„Ne, proč?“

„Protože nejsem nelida,“ odvětil Argyris suše. „Nerad bych vašeho ctěného Imperátora Dabrifu připravil o klidný spánek.“

Císař Anson Argyris se zašklebil, když Bencraft Leitmeritz spěšný přerušil spojení. Obrátil se a pohlédl do tváře Galbraitha Deightona. „Myslíš, že jsme uspěli, Gale?“

První empat Solárního impéria přitakal. „Spustili jsme lavinu, Argy. Posměch zabíjí, jak se říká na Zemi a nic není směšnější, než bezmocnost tyрана...“

KONEC

(přeložil Lord Nimma)

PŘÍŠTÍ DÍL (404):

William Voltz : VLÁDKYNĚ PIRÁTŮ

Dabrifův úder proti Olympu ztroskotal, cesty k Systému duchů byly ochráněny. Do akce se vydávají dvě zvláštní postavy Mléčné dráhy – Alaska Seadelaere a Tipa Riordan, Vládkyně pirátů. Jejich cílem je zneškodnění nebezpečného Ribalda Corella, supemutanta, který ohrožuje celou Mléčnou dráhu a přináší zkázu všude tam, kde se objeví...

PŘEDCHOZÍ DÍLY:

399) H.G.Ewers: POPLACH PRO MLÉČNOU DRÁHU

400) K.H.Scheer: **LIDSTVO V PŘÍTMÍ**

401) William Voltz: PRŮLOM DO VESMÍRU

402) Clark Darlton: CIZINCI V GALAXII

403) H.G.Ewers: CESTA KONTEJNERŮ

